சத்தியவாசகன் சரித்திரம்

O-,892MKShS
NO4
117222

உ

தேவிசகாயம்.

சுந்தரகணேசர் துணை.

சத்தியவசனி

சரித்திரம்.

இஃது

மதுரைமாநகரம்.

சுந்தர ஜெயவீர சூர தீர கவிராஜ

கந்தசாமிபிள்ளை யவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

பூவிருந்தவல்லி

சுந்தர முதலியார் குமாரர்

பூ. சு. குப்புசாமி முதலியாரது

ஸ்ரீசுந்தரவிலாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1904

சென்னை - பட்டணம்.

REGISTERED COPY RIGHT.

[illegible] அணா 8.

21 JUN 1904
274
MADRAS
274
8-04

24 JUN 1904
MADRAS

தேவிசகாயம்.

சுந்தர விநாயகர் துணை.

சத்தியவசனி சரித்திரம்

அங்கம். I. காக்ஷி. I.

தேசம். சாளுவதேசம்.

கதாநாயகர்.

இராஜன்.	தாமரைத்துவசன்.
மந்திரி.	குணசீலன்.
இராஜகுமாரன்.	அமிர்தவாசகன்.

(சத்தியவசனி, சுந்தரி, தோழிகள், கோலினர்,)

பாருலாவியநற் சிறகுணர் வசித்துறைவும் பாதகண்டத்திற் சிறப்புற்றோங்கிய சாளுவதேசத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்திருந்த தாமரைத்துவச மஹாராஜன் துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனமென் னுவியோர் புகழ்ந்துரைப்பக்கீர்த்திப்ரகாசமாய்க்குடிகட்பிதா கருணைவாய்ந்த சத்தியவசனி பிசகாமல்சிற்றரசர் திறைகொடுத்த தீர வீர ப்ரகாசமாய் மனுநீதிமுறை வழுவுறாது செங்கோலைச்சத்திரத்துங்க சவரத்தின கசிதமாய் விளங்கும் மணிமகுடஞ் சிரசிலணிந்து சிம்மாசனத்தமர்ந்து அரசுரிமைபுரிந்திருக்கையில் தனக்குபுத்திரபாக்கியமின்றிய மனவருத்தத்தால்சிந்தமெலிந்திருக்கையில் அரசன் மனக்குறிப்பையுணர்ந்த அமைச்சர்கள் கண்ணுற்று சிந்தேகித்தவராய் வேந்தே! நின்மனதில் யாதுவருத்தமெய்தலாயினை நீவிர் இத்தகைய துயருறுங்காரணம் யாதோ? இத்தன்மையனைத்தும்யாம் கவனித்துணர்க்கவிபரமாய் எமக்கியம்புவீரென்றிசைத்தனர்.

தாமரைத்துவசன்:—அமைச்சர்காள்! என் மனக்குறையை உம்மிடத்திற் புகன்றால் தீர்க்கவல்லவரோ? அன்றியும், உலகத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யும் என் சந்ததிபெருக மைந்தனில்லையென்ற துயருறும் எனக்கும் சந்தோஷமெய்துமெனின்! காண்போர் சிரித்துப்பழித்துப் பரிகாசஞ் செய்யத் தடையுளதோ? ஆதியில் நான்முகன் இன்னருக் கின்னபடியென்று விதித்தவிதி தவறுமோ?

என, மிகவும் மனவியாகுலத்துடன் புகன்றதை யுணர்ந்த முதன்மந்திரியாகிய குணசீலன் தமது அரசனாகிய தாமரைத்துவசன் மனதைத் தேற்றி தைரியவார்த்தையால் நன்மொழியுரைக்க லாயினன்.

குணசீலன்:—வேந்தே! அவனியில் உதித்த மாந்தர்கள் தமக்குற்ற ஊழ்வினையின்படி மனமெலிந்து விசனப்படுவாரிகில் தெய்வாதீனத்தால் தமக்கு நேர்ந்த துயரையகற்றும் மார்க்கமெவ்விதமென்று அவைகட்கேற்ப முயற்சியைநாடுவதே சிலாக்கியமென்க நீதிசாஸ்திரங்களினும் முறையிடுகின்றனர். இஃதுணர்ந்த சாஸ்திர நிபுணரென்றிலகும் உமக்கு யாம் யாது மொழிகுதும். ஆகவின், நீவிர் மைந்தனின்றிய மனக்கவலையால் சந்ததமும் சிந்தைமெலிந்து நொந்துருகி விசனமெய்தாமல் சந்தோஷித்த மமைந்து கர்த்தவ்யத்தின் கிருபாநோக்க மெய்தி புத்திர சந்தான வரப்ரசாதம் பெறும் மார்க்கமாகிய தானதர்ம பரோபகாரம் புரிவீராகில் நின்சந்ததிபெருக சந்திரஜடாதரன் கிருபையால் மைந்தனைப்பெற்று மாநிலத்திற் சிறப்பெய்தி வாழ்ந்திருப்பீர்.

என, மொழிந்ததை யுணர்ந்த வேந்தன் மனமகிழ்ந்து அவ்வாலோசனைக்கிணைச் சம்மதித்து தமதுதேசத்தில் விளங்கும் ஏழைகட்கெல்லாம் தானதர்ம பரோபகாரம்புரிந்து பின்னும் யாவரையும் வறுமை நோயின்றி வாழ்ந்திருக்கச் செய்ததுமன்றி வந்திரந்த யாசகர்கட்கு வேண்டிய பொன்பொருள்யா

வும் தருகுதுமென, எங்ஙனும் பறைசாற்றச் செய்ததமையால் ஜோகி, சங்கமர், யாசகரனைவரும் அந்நாட்டுதேசத்தில் வந்து அரசனாற்கிடைத்த பொருளைக்கொண்டு தனவந்தராய்ச் செழிப்புற்றிருக்கையில் ஓர் தபசிரேஷ்டன் யாகஞ்செய்வதற்கு ஆவலுற்றவனாய்த் திரவியம் சம்பாதிப்பதற்கு அநேக தேசங்களினுஞ் சென்று ஆங்காங்கு யாசித்தும் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக திரவியஞ் சேகரித்துத் திருப்தியடையாமல் [illegible] சத்தின் அரண்மனையில் வந்து அரசனைவாழ்த்தித் தன்மனக்குறிப்பினைத் தெரிவித்தமையால் தாமரைத்துவசன் மனமகிழ்வெய்தி அம்முனிவன்செய்யும் யாகத்திற்கு வேண்டிய அநேகதிரவியத்தை ஒட்டகங்களின் மேலேற்றி அனுப்புதலும் [illegible] மகிழ்வெய்தி ஆசீர்வதிக்கலாயினன்.

தபசிரேஷ்டன்:—தரணியோர் புகழ்ந்துரைப்பக் கீர்த்திவாய்ந்து தர்மசொரூபியாய் அவனியிலுதித்த அரசரிமைபுரியும் மஹாராஜனே! நின்போற் கருணையுள்ள குணத்தினர் ஆகினியெங்கனுங் காண்கிலேன். அஃதெங்ஙனமெனின்! யான் யாகஞ் செய்வதற்கு அநேககாலமாய் சகல தேசங்களினுந் திரிந்துயாசித்தும், யாகத்திற்குத் திரவியம் திருப்தியாய் அகப்படவில்லையென்று மனவருத்தமெய்தி இந்நகரில் வந்து உன்னாற்கிடைத்த திரவியத்தினால் திருப்தியடைந்தேன். ஆகையால், நின்சந்ததி பெருக மைந்தனைப்பெற்று மனோல்லாசமாய் வாழ்ந்திருப்பாய் மஹாப்ரபு.

என, ஆசிர்வதித்துத் தமதிருப்பிடஞ்சென்றனர். அப்பால், துறவியின் வாக்குப் பிரகாரமென்றவனியோர் புகழ்ந்துரைக்குந் தன்மையாய்ச் செவ்வானுகூலத்தினால் இராஜபத்தினி கர்ப்பவதியாகி தசமதியும் நிறைந்து ஓர் சுபதினத்தில் "பூரணமதியம் பூதலம் வந்தெய்தியதுபோல்" அருணோதய சூரியப்பிரகாசம்போற் றுலங்கும் ஓர் ஆண்மகவை ஈன்றமையால் தாதிகளோடோடியும் அரண்மனையில் வந்து தாமரைத்துவசமகாராஜனைக் கண்ணுற்று வேந்தே! இன்றையதினம் இராஜபத்தினி

சூரியன் அஸ்தமிக்குந் தருணத்தில் வழியிலெதிருற்ற ஆரண்யங்களில் தருதியான விருக்ஷங்களடர்ந்து செழிப்புற்றிலகும் சோலைகள் சூழ்ந்த நந்தவனங்களிற்றங்கி சமையல்செய்து சேனைகளுடன் புசித்துக் களை தெளிந்து சுகியகனும் வன்றிரவில் அநேகவனுமேகித் நித்திரைபுரிந்து அருணோதயத்திலெழுந்து தாமரைப் பொய்கையிலிறங்கி ஸ்நானபானகேம நிஷ்டையாவு முடித்துக்கொண்டு மனோல்லாசமாய் விருக்ஷங்களிற் பழுத்துள்ள மதுரமாகிய இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்துப்புசித்துச் சுசீநீருருந்திக் களைதெளிந்துயாவரும் பின்தொடர்ந்து வருக தனது அஸ்வத்தின் மீது ஆரோகணித்து பிரயாணமாய் வனம் வனாந்திரங்களையுங்கடந்து சுந்தரபுரியைக்கண்ணுற்று மனமகிழ்ந்தவனாய் அவ்வனம் விளங்கும் ஓர் நந்தவனத்தில கூடாரமமைத்துத்தன்னுடன் வந்த சேனைகளை வீற்றிருக்கச் செய்தனன்.

இங்ஙனமிருக்க, சூழ்புவியோர் புகழ்ந்துரைக்கும் பெருமைபெற்ற சுயம்பாகிகள் கார்த்தல், புளித்தல், கைத்தல், துவர்த்தல், உவர்த்தல், இனித்த லென்னும் அறுசுவைப் பதார்த்தத்துடன் நாவுக்கினிமைசேர் நல்லுணவென, பூவுலகோர் புகலரும் புல்வ, பிரிஞ்சி, இச்சிடி முதலாகிய திவ்யான்னமேசமைத்து, மந்திரியாகிய குணசீலனுக்குத் தெரிவித்தனுமையால் யாவரும் மந்திரியின் ஆக்ஞையால் தாமரைப்பொய்கையிலிறங்கி ஸ்நானபானகேமநிஷ்டையாவும் முடித்துங்கொண்டு ஆசனத்திலமர்ந்து சுயம்பாகிகளால் வாழையிலையில் வட்டித்திருக்கும் அறுசுவைப் பதார்த்தத்துடன் திவ்யான்னம் புசித்து மனோல்லாசமா யிருக்கையில் மந்திரியாகிய குணசீலன் தன்னுடன்வந்த சேனாவீரரிற் சிலரை அழைத்துக்கொண்டு சுந்தரபுரியின் அரண்மனையைநாடி வருகலாயினன்.

காக்ஷி. 2.

தேசம். சுந்தரபுரி.

கதாநாயகர்.

இராஜன். சுந்தரதர்மன்.

இராஜபுத்திரிகள். சுந்தரி - சத்தியவசனி.

குணசீலன், தோழி, கோலேர், சேவகர்,

அப்பால் சுந்தரபுரியைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் சுந்தரதர்மன் சிம்மாசனத்தமர்ந்து செங்கோலைக் கரத்திற்றாங்கி துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனென் றவனியோர் புகழ்ந்துரைப்பக் கீர்த்திப்பிரகாசமாய் மநுநீதிமுறைவழுவுறாது அரசியற்முறையில், சாருவதேசத்தரசனால் அனுப்பிய குணசீலனெனும் மந்திரியானவன் அரண்மனையில்வந்து அரசனைக்கண்ணுற்று வந்தனம்புரிந்து தானுமேவந்தன் தந்த திருமணநிருபத்தையும், அமிர்தவாசகன் திருவுருவப்படத்தையுந்தந்து தாமரைத் துவசன்மொழிந்த சுபசெய்தியாவும் விபரமாய்ப்புகன்றதிரசே! நின் கருத்திலுற்றவையாதோ? விளம்புவீரென்க. சுந்தரதர்மனானவன் குணசீலன் கவின் நன்மையும், கடிதக்கருத்தையுந் கண்டுணர்ந்து, அமிர்தவாசகன் திருவுருவப்படத்தைப்பார்த்து ஆனந்தங்கொண்டு மனோல்லாசமெய்தி ஆ! ஹா! இத்தகைய நிருபசந்திரனே நமது அருந்தவப்புத்திரிகட்குத் தகுந்த மணாளனென மதித்து மனமகிழ்ந்து, தாதிகளை வரவழைத்து அவர்கள் கரத்தில் திருவுருவப் படத்தைக் கொடுத்து இதை கன்னியாமாடத்திலிருக்கும் எனது புத்திரிகட்குக் காண்பித்து அவர்கள் மனோபீஷ்டத்தைத் தெரிந்து வருகுவீரென்று அனுப்பினான், அரசன் வாய்மொழியைச் சிரமேற்றாங்கிய தோழிப்பெண்களும் அவ்வாறே நலமெனச் சம்மதித்து கன்னியாமாடத்தில்வந்து அங்கனமிருக்கும் இராஜபுத்திரிகளாகிய சுந்தரியையும், சத்தியவசனியையும் கண்ணுற்றவந்தனம்புரிந்து அப்பணிதின்னதை யம்பாற்றந்தனுப்பிய திரு

வுருவப்படத்தைக் கண்ணுற்று உமது கருத்தையும் தெரிவி
ப்பீரென்று அரசன் புகன்ற திருமண வைபவசங்கதியனைத்
தும் விபரமாய்மொழிந்தனர்.

இங்ஙனம் தூதிகள் நவின்றவை யனைத்துங் கவனித்து
ணர்ந்த இராஜபுத்திரிக ளிருவரும் அமிர்தவாசக னுடைய
திருவுருவப் படத்தைக் கரத்தில் வாங்கிப்பார்த்து அவனு
டைய அழகலங்கார சிங்கார ரூப சவுந்தரியத்தைக் கண்ணு
ற்றோர்ககனத்துலாவும் கந்தர்வ ஸ்திரீகளாயினும் அங்கஜன்
கணையால் ஜீவிசோர்ந்து மயக்கமெய்துவாரெனின்! பூலோக
ஸ்திரீகளாகிய நாம் இத்தகையசுந்தர தேஜஸமைந்த இராஜ
குமாரனைத் திருமணம் புரிந்து பெருமையாய் வாழ்வதற்கு
எவ்வளவு அதிர்ஷ்டானுகூலம் வாய்ந்திருக்க வேண்டுமென்று
தம்மைத்தாமே புகழ்ந்துக்கொண்டு தமது திருவுருவமெழு
திய படங்களையும் தூதிகளிடந் தந்து, சகிகாள்! இந்தஇரா
ஜகுமாரனே எமக்குரிய மணாளனென்றுமது தந்தைக்குப்
புகல்வீரென்றிசைப்ப. அந்த தூதிப்பெண்களும் அவ்வாறே
நன்கெனச்சம்மதித்து அரண்மனையில் வந்து இராஜ புத்திரி
கள் தமது திருவுருவப்படத்தையும் தந்து மனோல்லாசமாய்ப்
புகன்றவை யனைத்தும் விபரமாய் மொழிதலும், சுந்தரதர்
மன் மனமகிழ்ந்து குணசீலனிடத்தில் இராஜ புத்திரிகளின்
திருவுருவமெழுதிய படத்தினைத்தந்து நீர் உமது தேசமணுகி
உமது இராஜகுமாரனுக்கு இந்தப் படத்தைக் காண்பித்து
உமக்கு யாவர்மீது விருப்பமோ? அவர்களை விவாகஞ்செய்
துக்கொள்ளுவீரெனப் புகல்வீரென்றனுப்பினான்.

இங்ஙனம் சுந்தரதர்மன் மொழிந்தவை யுணர்ந்த குண
சீலனும் அவ்வாறே நன்கெனச் சம்மதித்து அவ்வரசனாற்
கிடைத்த இராஜபுத்திரிகளின் திருவுருவப்படங்களையும் பெ
ற்றுக்கொண்டு, தமது சேனையினங்களிருக்கும் கூடாரத்
தில்வந்து அனைவரையும் அழைத்துக்கொண்டு சுந்தரபுரியை
விடுத்து ஆரண்ய மார்க்கமாய்ப் பிரயாணமாகி தமது வாச
ஸ்தானமாகிய சாளுவதேசத்தில் வந்து யாவரையும் அவரவ

ரிருப்பிட மனுப்பிவிட்டுத் தனதில்லத்திற்கேகி மனைவிமக்
களை கண்ணுற்று மனோல்லாசமாய் திவ்வியான்னம்புசித்து
தாம்பூலந் தரித்துக்கொண்டு அரண்மனையில்வந்து "சிம்மாச
னத்தமர்ந்து அரசுரிமைபுரியும் தாமரைத்துவச மஹாராஜ
னைப்பணிந்துவந்தனம் புரிந்து சுந்தரதர்மன் தந்தநிருபத்தை
யும், திருவுருவப்படத்தையுங் கொடுத்து அவன் மனக்குறிப்
பனைத்தும், விபரமாய்ப் புகன்றமையால் தாமரைத்துவசன்
மனமகிழ்ந்து தனது அருந்தவப் புத்திரனாகிய அமிர்தவாச
கனை வரவழைத்து, மைந்தா! நின் வாலிபத்திசைக் கேற்ப
உனக்குத் திருமணஞ்செய்து மனமகிழ சிந்தித்து எனது
ஆசைநேச விஸ்வாசமிகுந்த நண்பனாகிய சுந்தரதர்மன் புத்தி
ரிகளின் திருவுருவப் படங்களை வரவழைத்திருக்கின்றேன்.

ஆதலின் இவ்விருவரில்யாவர்மீது உனக்கு விருப்பமோ?
தெரிவிப்பா யென்று வினவுதலும், அமிர்தவாசகனும் அவ்
வாறே நன்கெனச் சம்மதித்து இளைய பெண்ணாகிய சத்திய
வசனியின் அழகலங்கார சிங்காரத்தைக்கண்டு ஆனந்தமெ
ய்தி இக்கன்னிகையே தனக்கிசைந்த மனையாளென்றிசை
ப்ப. தாமரைத்துவசமஹாராஜனும் அவ்வாறே யாகுகவெனா;
சத்தியவசனியைத் தனதுபுத்திரனுக்குத் திருமணஞ் செய்ய
வேண்டுமென்று தன்மனதில் ஆவலுற்றமையால் இன்றைய
பதினைந்தாநாளிற் றோன்றும் சுபமுகூர்த்தத்தில் கலியாணஞ்
செய்யவேண்டு மென்றும், இன்னும் ஐந்து நாளைக்குள்
உமது உற்றார் உறவின் முறையார் பந்துவர்க்கத்தினருடன்
உமது இளையகுமாரத்தியாகிய சத்தியவசனியையும் அழைத்
துக்கொண்டு வருவீராகில் இந்த சாளுவதேசத்தில் யாவ
ரும் கண்ணுற் றதிசயிக்க சகலதேசத்தரசர்களையும் வரவ
ழைத்து வெகுவிநோதமாய் விண்ணுலகோரும் மகிழ்வெய்தி
ஆசீர்வதிக்க நமது புத்திரபாக்கியங்கட்குத் திருமணஞ்செ
ய்து மனமகிழ்வோமென்று ஓர்நிருபமெழுதி தூதுவர்கையிற்
றந்து இதனை சுந்தரபுரியைப் பரிபாலனஞ்செய்யும் சுந்தர
தர்மன்கையிற் கொடுத்துவிட்டு வருகுவீரென் றனுப்பினன்.
அப்பால், அரசன் வாய்மொழிக்கிணங்கிய தூதுவர்களும் அவ்

துணிந்தேன். ஆயினும், உன்னுடைய சகாயமிருந்தால் அந்த சத்திய வசனியை உபாயமாகக் கொன்றுவிடுவேன். நீ என்மீது கருணைபுரிந்து ஓர்தந்திரஞ் சொல்லுவாயம்மா என்பிராணசகி!

என, பொறாமைவாய்ந்த குரோதகுணத்தினளாகிய சுந்தரி சொல்வதை கவனித்துணர்ந்த தோழியாகியவஞ்சகியும் "ஆரண்யத்தை அக்கினிபகவான் கொளுத்தி பஸ்பமாகச்செய்யத் துணியும்போது அதற்கேற்ற வாயுபகவான் சகாயஞ்செய்வது போல்" சுந்தரிக்குச் சகாயமாய் தந்திரவார்த்தை யுரைப்பதாயினள்.

தோழி:—அம்மணி! நீர்சொல்வதும் உண்மையே. ஆயினும், சத்தியவசனியை கொன்றுவிட்டால் இராஜகுமாரனுக்குக் கலியாணஞ்செய்து கொடுக்க மற்றகன்னிகை இங்ஙனம் உன்னையன்றி யாவரிருக்கின்றார்? "அவசர கோலம் அள்ளித்தெளிப்பதுபோல்" சத்தியவசனிக்குப்பதிலாக சகோதரியாகிய உன்னையே மணவறையிலுட்கார வைத்து மங்கிலியஞ் சூட்டும்படியாகச் செய்குவர். இதுதான் தகுந்த யோசனையாகும், எமது அரசபுத்திரியே!

என, "துரியோதனனுக்கு சகுனி மதியுரைப்பது போல்" நயவஞ்சகமாய் நவின்றமையுணர்ந்த சகோதரத் துரோகியாகிய சுந்தரி மனமகிழ்ந்து சொல்வதாயினள்.

சுந்தரி:—அம்மணி! இதுதான் தகுந்தயோசனை அன்றியும், "துணைவரிருந்தால் துயரணுகாதென்று தொல்லுலகோர் புகல்வதுண்மை" என்பதுபோல், நீ இருக்கும் வரையிலெனக்கு நற்காலமென்றே நம்பினேன். ஆகையால், நாம்யாருக்கும் தெரியாமல் பலகாரஞ்செய்து அதில் சிலவற்றில் லாகிரிவஸ்துக்களை வைத்து அதை சத்தியவசனியை அருந்தச்செய்வோமாகில் வெறியதிகரித்து மரணமூர்ச்சையாய் விழுந்துவிடுவாள். அத்தருணம் யாம் அவளை ஒரு பெட்டியில் அடக்கஞ் செய்து

கொலைஞரிடம் கொடுத்து கானகத்திற் கொண்டுபோய் சிரசை வெட்டி ஆருக்குந் தெரியாமற் புதைத்து விட்டுப் போய்விடும்படியாகச் செய்குவோம்.

என, மொழிந்தவை யுணர்ந்த தாதியும் அவ்வாறே நன்றெனச் சம்மதித்து ஒருவருக்குந் தெரியாமல் மதுரமாகிய இனிமை பொருந்திய பலகாரஞ் செய்து அதில் சிலவற்றில் லாகிரிவஸ்துக்களை வைத்து மற்றதைத் தாங்கள் புசிப்பதற்காக மிகவும் பக்குவமாக செய்துகொண்டு வந்தமையால் நயவஞ்சகியாகிய சுந்தரி தனது இளையாளாகிய சத்தியவசனியை தனிமையாகிய ஓர் மாளிகையிலழைத்து வந்து லாகிரிவஸ்துக்களாற் செய்தபலகாரத்தைக்தந்து புசிப்பாயென்றுரைத்து தாதியும் தானும் மற்றதைப் புசித்துக்கொண்டிருக்கையில் சத்தியவசனிக்கு வெறியதிகரித்து மரணமூர்ச்சையாய்விழுந்ததைக் கண்ணுற்றவஞ்சகியிருவரும்மனமகிழ்ந்து ஓர்பெட்டியிலடக்கஞ்செய்து உடனே இரண்டு கொலைஞரை இரகஸ்யமாய் அழைத்துக்கொண்டுவந்து அவர்களுக்கு இரண்டாயிரம் வராகன்தந்து இந்தப்பேழையை ஆருக்கும் தெரியாமல் ஆரண்யத்திற் கொண்டுபோய் இந்தப்பெண்ணின் கழுத்தையறுத்து மண்ணிற்புதைத்து விடுமென்றாக்ஞாபித்தனுப்பினர்.

அப்பால் அந்த வஞ்சகர்வாய்மைக்கிணங்கிய கொலைஞரிருவரும் அவ்வாறே நன்றெனச் சம்மதித்து அன்றிரவிற்றானே பதிவிரதையாள் இருக்கும் அந்த பெட்டியைச்சிரமீது தூக்கிக்கொண்டு ஆரண்யத்தில் வந்து பூமியிலிறக்கி பேழையைத்திறந்து சத்தியவசனியின் கழுத்தையறுக்க கத்தியைக் கையிலெடுக்குந்தருணம் கர்த்தவ்யத்தின் செயலால் "பெண்ணென்றால் பேயுமனமிரங்குந் தன்மையாய்" அவர்களின் மனமிரங்கி பரிதாபத்துடன் கொல்ல மனமின்றி அந்த கானகத்

திற்றுநின சத்தியவசனியை உயிருடன் விடுத்துத் தமக்குக் கிடைத்த இரண்டாயிரம் வராகனையும் எடுத்துக் கொண்டு மறுதேசத்திற் சென்று ஜீவிப்போமென மனந்துணிந்து போய்விட்டனர்.

இங்ஙனம் ஆரணியத்திலிருக்கும் சத்தியவசனியின் கதி ஆற்றொணா ஆபத்தாயிருக்க, மறுதினம் அருணோதயமாகிய பின்னர் யாவரும் ஸ்நானபான நேமநிஷ்டைகளையும் முடித்துக்கொண்டு அமுதருந்தியாசந்திர்ந்தீ சத்தியவசனியைக் காணமல் தேடிக்கொண்டு கூச்சலிடுகையில் இராஜபத்தினி மனமிரண்டு ஆ! இத்திவசமே கலியாணப்பெண் காணமற்போனகாரணமென்னமோ? வென, முகத்திலறைந்துக்கொண்டு பூமியிலிருகையினால் மோதியடித்துக் குய்யோ முறையோவென்க் கண்ணீர்ததும்பக் கதறியழுது விசனப்படலாயினள்.

இங்ஙனம் இவர்கள் நிலை இவ்விதவிபரீத வேடிக்கையாயிருக்கையில் "உபசாரக்கள்ளி ஒப்பாரி சொல்லி யழுது துடித்துப்பரிதாபப்படுவதுபோல்" நயவஞ்சகியாகிய தோழியும் சகோதரியாகியசுந்தரியும் காண்போர் பரிதாபமுறுந்தன்மையாய் ஆ! எனது ஆசைநேச விஸ்வாசமிகுந்த சகோதரியாகிய சத்தியவசனி எங்கு சென்றாயோ? வென, அழுதுக்கொண்டிருக்கையில் இஃதென்ன விபரீதமென்று சுந்தர தர்மன் ஓடிவந்து விசாரித்துத்தனது இளைய புத்திரியாயாய்க் காணமற்போய்விட்டதைக் குறித்து ஆற்றொணா விசனமுற்றுத் தனது மனையாளைப்பார்த்து பெண்ணே! இஃதென்ன கர்மசங்கடம்? கலியாணப்பெண்ணைக்காணமல் விசனப்படலாச்சுதே இனி சாருவதேசத்தரசனுக்கு? யாது சொல்வோமென, ஒன்றுந்தோன்றாமல் துயரப்படுகையில் வஞ்சகியாகிய தோழி யாவரையும்பார்த்து நீங்கள் இதைக்குறித்து விசனப்

படவேண்டாமென்று "குருகுலத்தை யழித்த சகுனியைப்போல்" மித்திரபேத நயவஞ்சகதந்திரமாய்ச் சுந்திரதர்மராஜனுக்குச் சொல்வதாயினள்.

தோழி:—அரசே! இஃதென்ன விபரீத வேடிக்கையாயிருக்கின்றது. சகல சாஸ்திர புராணநூன்முதலிய பலவுங்கற்றுணர்ந்த அரசர்க்கதிபதியாகிய நீவிர் இத்தகைய மனசஞ்சலம் வாய்ந்திருப்பது காண்போர் ஆச்சரியமெய்துந் தன்மையன்றோ? "சென்றதைக்குறித்து விசனப்படுவது மன்னர்கட் கழகின்மையன்றோ"? ஆதலின், நின் அருந்தவப்புத்திரியாகிய சத்தியவசனி காணமற்போனதைக் குறித்து கிஞ்சிற்றேனும் மனந்திகையாமல் சத்தியவசனிக்குப் பதிலாக சுந்தரியைச் சிங்காரித்து சாருவ தேசத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போவோமாகில் கலியாணசந்தடியில் யாதும் கவனித்துணராமல் சுந்தரிக்கு மங்கிலியஞ்சூட்டித் திருமண சுபமுகூர்த்தம் நடாத்திமனமகிழ்ந்திருப்பர்.

என, நவின்றமையுணர்ந்த இராஜனும் இராஜபத்தினியும் சம்மதித்து, தாதிமொழிந்த வண்ணம் சுந்தரியை ஆடையாபரணங்களாற் சிங்காரித்து முத்துப்பல்லக்கிலேற்றிக்கொண்டு யாவரையும்சாருவதேசத்திற்குப்போவதற்காகசுந்தரதர்மன் ஆக்ஞாபித்து தானும் ரதாரூடனாய் மந்திரி பிரதானியர் ரதகஜதுரக பதாதிகளுடன் புறப்பட்டு ஆரணியமார்க்கமாய்ச் சென்று சாருவதேசத்தில் வந்து அங்ஙனம் விளங்கும் ஓர் நந்தவனத்தில் கூடாரமியற்றி சேனைகள் யாவரையும் இறங்கியிருக்கச்செய்து ஓர் தூதனை அரண்மனைக் கனுப்பித் தாங்கள் வந்திருக்கும் சங்கதியை சாருவதேசத்தரசனுக்குத் தெரிவிக்கும்படியாய்ப் பகர்ந்தனன்.

காக்ஷி 3.

இடம். அரண்மனை.

கதாநாயகர்.

இராஜன். தாமரைத்துவசன்.

அமிர்தவாசகன், சத்தியவசனி, சுந்தரி, தோழி,

இங்ஙனம், இவ்வித விபரீதவேடிக்கையாயிருக்க சாருவதேசத்தரசனாகிய தாமரைத்துவச மஹாராஜன் மந்திரிபிரதானியர் புடைசூழ சிம்மாசனத்தமர்ந்து அரசுரிமை புரிகையில் சுந்தரதர்மன் அனுப்பிய தூதுவர் அரண்மனையில்வந்து இராஜனுக்கு வந்தனம்புரிந்து, அரசே! சுந்தரபுரியைபரிபாலனஞ்செய்யும் சுந்தரதர்ம மஹாராஜன் சேனை சைனியங்களுடன் வந்திருக்கின்றனரெனப் புகன்றவையுணர்ந்த தாமரைத்துவசன் மனமகிழ்ந்து தனது மந்திரிபிரதானியருடன் நந்தவனத்தி லிருக்கும் சுந்தரதர்மனை எதிர்சென்றழைத்து வந்து தனது சிம்மாசனத்திற் கருகில் ஆசனமளித்து அமரச்செய்து க்ஷேமலாபத்தை விசாரித்துக்கொண் டிருந்தனன்.

இங்ஙனம், இவ்விதமாய் அரண்மனையிலுள்ளோர் திருமணவைபவ சுபவார்த்தையை பாஷித்துக்கொண் டிருக்கையில் இராஜகுமாரனாகிய அமிர்தவாசகன் அன்றைய தினம் நந்தவனத்தில் தனிமையாக மனோல்லாசமாய்ச் சென்றங்ஙனம் அடர்ந்து செழித்திலகும் விருக்ஷங்களின் விநோதங்களைப்பார்த்துக்கொண்டு வருகையில் ஆரண்யத்தில் மயக்கமுற்றுப் பேழைக்குள்ளிருந்த சத்தியவசனி வெளிதெளிந்து விழித்துப்பார்த்துத் தன்னை சுந்தரி மோசமாய்க் கொலைபுரியும்படி வாகிரிவஸ்துக்களால் செய்த பலகாரங்களை அருந்தச்செய்ததும், பேழையி லிட்டு மூடி. கொலைஞரிட மொப்பிவித்து கானகத்திற்கொண்டு போய்க் கொன்று புதைக்கும்படியாகச் சொன்னதும் கனவுகண்டதைப்போல் ஒருவாறு தெரிந்தும் தெரியாமலு மிருந்தமையால் மனமிரண்டுதிகி

றிருக்குந்தருணம் ஆரண்யமார்க்கமாய்ச் செல்லும் ஓர்வழிப்போக்கன் இந்தப்பெண் இங்ஙனம் தனியாயிருக்கவேண்டிய காரணமென்னவென்று யோசித்து நாம் எவ்வண்ணமாயினும் தந்திரமாய் இந்தப்பெண்ணை நமது வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு செல்வோமெனும் பேராசையால் "வறுமையாளனுக்குத் திரவியம் கிடைத்தமைபோல்" மனமகிழ்ந்து மனோல்லாசமாய் வருகலாயினன்.

இங்ஙனம்நிற்க, இராஜகுமாரனாகிய அமிர்தவாசகனும் சத்தியவசனியைக் கண்ணுற்று ஆ!! ஹா!! இஃதென்ன? விபரீதம், இந்த ஆரண்யத்தில் ஜோதிப்பிரகாசமாய் துலங்கும் இந்தப்பெண் தனிமையா யிருப்பதற்குக் காரணம்யாதோ? நாமெவ்விதமேனும் தந்திரமாய்நமது மாளிகையிலழைத்துக்கொண்டு செல்வோமென ஆவலுற்றிவணுய் வருவதை வழிப்போக்கன் கண்ணுற்று திப்ரமையடைந்து அடடா! பார்த்தனையா! நமது மதி சிதருண்டாற்போலாச்சுது இந்த உத்தமி இராஜபத்தினியைப்போ லிருக்கின்றது; ஆகையால் தனது மன்னனுடன் இங்ஙனம் வந்திருப்பதால் அந்த அரசனும் அதோவருகின்றார். இஃதுண்மையெனக் கவனித் துணராமல் "இரந்துண்போன் இராஜகினவு கண்டாற்போல்" நாமிந்த இராஜபத்தினியின்மீது ஆசையாய்ப்பேசப்போவது வெகுவேடிக்கையன்றோ? இனி நம்மை இந்த அரசன் கண்ணுற்றால் தனது கையிற்றாங்கிய வாளாயுதத்தால் இருதுண்டாய்வெட்டிப்போடுவானென மனமிரண்டு திகிலடைந்து பயந்து அம்மார்க்கத்தைவிடுத்துக் கிளைவழி மார்க்கமாய் ஓடிப் போய் விட்டனன்.

இங்ஙனம், வழிப்போக்கன் நிலை அபாயமெய்துந் தன்மையாய் "மிரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்" என்பதுபோல், "இராஜாளியைக் கண்ட பக்ஷியைப் போல்" பயந்து ஓடிப்போனபிறகு, நந்தவனமார்க்கமாய் வந்துகொண்டிருந்த அமிர்தவாசகன், வழியிலேயிருந்த விருக்ஷத்தின் நீழலில் மனவருத்தமா யிருக்கும் சத்தியவசனியின் அருகிற் சென்று ஆச்சரியத்துடன் விசாரணை செய்வதாயினன்.

அமிர்தவாசகன்:—பெண்ணே! நீ யார்? நின் தாய் தந்தை யாவர்? நீ வசிப்பது எந்நகர்? அன்றியும், நீ இவ்வனதேவதையோ? தெய்வகன்னிகையோ? நீ யாது காரணத்தாலிங்ஙனம் தனிமையாய் வசிக்கலாயினை? யான் கவனித்துணர்க விபரமாய்ப் புகல்வாய்.

சத்தியவசனி:—(மனமிரண்டு) ஐயா! இராஜராஜேந்திரா! யான் தெய்வகன்னியுமல்ல, வனதேவதையுமல்ல, வையகத்து ஸ்திரீயேயாகும். எனக்குற்ற பொல்லாத காலத்தினால் இங்ஙனம் தனியாய் நின்று விசனப்படலாச்சுது. ஆதலின், யான், நாதிகளுக்குரித்தாகிய மலர்சூடுதல், சந்தனமிழைத்தல் முதலாகிய பணிவிடைகளும் வெகுபக்குவமாக இராஜஸ்திரீகளும் மெச்சுந் தன்மையாய்ப் புரிகுவேன். ஆகையால், நீவிர் என்மீது கிருபாநோக்கமெய்தி என்னை உமது மாளிகையி லழைத்துக்கொண்டு சென்று எனக்கு அன்னவஸ்திரங்கொடுத்து ஆதரித்திரட்சிப்பீர் மஹாப்ரபு.

என, மொழிந்தவையனைத்துங் கவனித்துணர்ந்த அமிர்தவாசகன் இந்த சத்தியவசனியின் அழகலங்கார ரூபசவுந்தரியத்தினைக் கண்டு மோகானந்தமெய்தி மனமகிழ்ந்திருக்கையில் அம்மாதரசி குயிலினம்போல் பாஷித்த மதுரவசனத்தைக்கேட்டு ஆற்றொணா மகிழ்வடைந்து "தேடப்போனமருந்து காலி லகப்பட்டாற் போல்" தெய்வாதீனத்தால், நமக்குக்கிடைத்த இந்தக் கன்னிகையை நாம் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று மதித்து மனோல்லாசமாய்ப் பு[illegible]தரியினன்.

அமிர்தவாசகன்:—பெண்ணே! நீயாதொரு மனக்கவலையுமுறாதே! நின்னையானே திருமணம்புரிந்து தரணியோர்புகழ பெருமையாய் வாழ்ந்திருப்பேன். எனது ஆசைக்கிசைந்த சரசநாயகி! "வானுலாவிய நக்ஷத்திரங்களுக்கும் மேலான சந்திரனைப்பழித்த" நின்முகதரிசனங்கண்ணுற்ற இராஜஸ்திரீகளனைவரும் நினது அடியப்பெண்

ளாய்நின்பாதத்தைப் பணிந்து நமஸ்காரஞ்செய்துவரவெனின் அற்பமாகிய பணிப்பெண் தொழில் நீ புரிகுவதெனின்! காண்போர் ஆச்சரியமெய்துந் தன்மையன்றோ? மாதரசே!

என, நன்மொழிபுகன்று மனோல்லாசமாய்த் தன்னது மோகனியையழைத்துக்கொண்டு சென்று "பஞ்சரத்திலிருக்கும் பஞ்சவர்ணக்கிளிக்குப் பாலும், பழமுங்கொணர்ந்துதருவதுபோல்" மதுரமாகிய இனிமைசேர்கனிவர்க்கங்களும் பலகாரமும் பசுவின்பாலும் சர்க்கரையுங் கொண்டுவந்து சத்தியவசனிக்குத் தந்து அருந்துவாய் எனது ஆசைநேசவிலாசமிகுந்த சரசநாயகியென, உபசரித்து குளிர்ந்த தென்றற்காற்றுவீசுதற்கினிமைபொருந்திய மயில்விசிறியினால் விசிறிக்கொண்டு ஆனந்தமாயிருந்தனன்.

இங்ஙனம் சத்தியவசனியின் நிலை ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கியவாறாக சந்தோஷமாயிருக்கையில் சுந்தரியின் தோழியாகிய வஞ்சகியானவள் யாதோ? காரணத்தினால் சத்தியவசனியிருக்கும் மாளிகையில் வந்துபார்த்து ஆச்சரியமடைந்து, அடடா! இஃதென்னவிபரீதம்? கொலைஞரிடத்தில் வெட்டிப் புதைப்பீரென பெட்டியிற்போட்டுத்தந்த சத்தியவசனி உயிருடன்வந்து கலியாணப் பிள்ளையுடன் களிப்புற்றிருக்கின்றனளே யெனமனஞ்சகியாமல் அந்தருணமே சுந்தரியை அழைத்துக்கொண்டுவந்து அம்மா! அதோ! பார்த்தனையா? சத்தியவசனி எத்தகைய சுகானுபவத்துட னிருக்கின்றனளெனப்புகன்றமையால் சுந்தரி ஆற்றொணா பொறாமையினால் மனங்கசந்து துக்கமும் துயரமும் அதிகரித்துச் சொல்வதாயினள்.

சுந்தரி:—ஆ! ஹா! இனியாது செய்குவோம். என்று ஆசைமிகுந்த பிராணசகி! நாமிவளைக் கொன்றுவிடும்படியாக செய்த சாமார்த்தியமெல்லாம் "பருதியைக்கண்ட பனிபோல்" பறந்துபோய் விட்டதோ? இனியாதுசெய்குவோம். ஆயினும், யானோருபாயஞ்செய்கின்றேன். அஃ

தியாதெனின் இந்த இராஜகுமாரனில்லாதசமயம் யான் ஆண்பிள்ளை வேஷமணிந்து சத்தியவசனியுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றேன். அத்தருணம் நீ இராஜகுமாரனை இரகஸ்யமாயழைத்து ஐயா! உம்மைப்பார்த்தால் உத்தமவேந்தனைப்போ லிருக்கின்றதே நீர் சகலரையும் இச்சிக்கும் பொதுமகளாகிய விபசாரியை அரண்மனையில் அழைத்துக்கொண்டு வரத்தகுமோ? என்று மித்திரபேதஞ் செய்து அவ்விருவரையும் பகையாகச் செய்குவாய். என்று பிராணசகி!

என, புகன்றவை யனைத்துங் கவனித் துணர்ந்த வஞ்சகதோழியும் சம்மதித்து அவ்வாறே செய்குவதே சிலாக்கியமென்க மனந்துணிந்து இராஜகுமாரனுடன் தந்திரமாய்ப் பேசிக்கொண்டு தனிமையா யழைத்துவந்து வஞ்சகமாய்ப் புகல்வதாயினள்.

தோழி:—ஐயா! மஹாப்ரபு! உம்மைப்பார்த்தால் நற்குலத்திற்பிறந்த சத்தியகுணமமைந்த உத்தமராயிருக்கையில் நீர் பலரையுமிச்சிக்கும் அற்பமாகிய விபசாரியை அரண்மனையில் அழைத்துக் கொண்டுவருவது ஞாயந்தானோ? அவளை இத்தருணமேதுரத்தி விடுவீர் இல்லாவிடில் உம்மை தரணியோர் பழிப்பார்.

இராஜகுமாரன்: (திடுக்கிட்டு) இஃதென்ன விபரீதம்? நீ புகல்வதை கவனிப்போர் ஆச்சர்ய மெய்துந் தன்மையன்றோ? அன்றியும், பற்றற்ற சொரூபியாய்க் கானகத்தில் தெய்வகன்னிகையைப்போ லெனக்குக் கிடைத்த அந்தப் பெண்ணின்மீது நீ பழிசுமத்துவது நீதியோ?

என, நவின்றமை யனைத்துங் கவனித்துணர்ந்த மித்திரபேதத்துர்க்குணமமைந்த தோழி இராஜகுமாரனைப் பார்த்து ஐயா! உமக்குயான் உண்மையைச் சொன்னால் நீவிர் என்மீது இத்தகைய வெஞ்சினமுறாத தீமக்கழகின்மையன்றோ? அன்றியும், இஃதுண்மையைக் கவனிக்கவேண்டு மாயின் உமது

மாளிகையிற்சென்று காண்பீரென அழைத்துக்கொண்டுவருகையில் முன்னால் ஆண்பிள்ளை வேஷமணிந்திருந்த சுந்தரியானவள் சத்தியவசனியுடன் முனேல்லாசமாய் பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில் சத்தியவசனிக்கு ஒன்றுந் தோன்றாமல் இவளைப்பார்த்தால் நமது சகோதரியைப்போ லிருக்கின்றதே இவள் இங்ஙனம் வந்து இவ்விதமாய் ஆண்பிள்ளை வேஷமணிந்துக்கொண்டு வெறியனைப்போல் ஏன்னென்னமோ? பாஷித்துக்கொண்டிருக்கின்றனளென, ஒன்றுந்தோற்றாமல் மௌனமுற்று நிற்பதையும் கண்ணுற்ற இராஜகுமாரன் கோபாக்கினிருத்திரனைப்போற் சினந்துபல்லை நெறநெற வெனக் கடித்து இத்தருணமே இவளைச் சித்ரவதை செய்யவேண்டுமென்க மனந்துணிந்து தோழியையும் வீட்டுக்குள் போகச்செய்து தாளிட்டு அதிவேகமாய் ஆயுதசாலையிற்சென்று வாளாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவருகையில் அரண்மனையிலுள்ளோரனைவரும் விழித்துக்கொண்டு இஃதென்ன விபரீதம்? இந்தஇரவில் இராஜகுமாரன் வாளாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டோடுவது யாதுகாரணமோ?

என, யாவரும் பின்தொடர்ந்து செல்லவும் இராஜகுமாரனாகிய அமிர்தவாசகன் ஓடிவந்து திடீரென கதவைத்திறந்து ஆண்பிள்ளை வேஷமணிந்து சத்தியவசனியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த சகோதரத் துரோகியாகிய சுந்தரியின் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு அடடா! துஷ்டா! நீ! யாரடா? இங்ஙனம் யாதுகாரணமாக வந்தனையென்று அதட்டிமிரட்டவும் பொறுமை குணம்வாய்ந்த சுந்தரிதிகைத்துத் திப்ரமையடைந்து மனமிரண்டு மறுவசனம் புகல்வதற்கும் நாவெழாமல் வாய்குளறி நடுநடுங்கிக் குய்யோ முறையோ வெனக்கூச்சலிடுகையில் நித்திரைசெய்திருந்த சகலரும் விழித்துக்கொண்டு ஓடிவரலாயினர்.

இங்ஙனம், அமிர்தவாசகன் திடுக்கிட்டு இஃதென்ன மோசமாயிருக்கின்றனவே? இந்த ஸ்திரியானவள் ஆண்பிள்ளை வேஷமணிந்து இந்தப்பெண்ணுடன் பேசிக்கொண்டி

ருந்தும், அந்ததூதி நம்மைக்கண்ணுற்று சத்தியவசனியை விபசாரியென்றுரைத்து அன்னிய புருஷரை இச்சிக்கும் அற்பஸ்திரீ அரசர்கள் வசிக்கும் அரண்மனையில் வரலாகாதென்றுரைத்து இத்தருணமே துரத்திவிடுவதே இலக்கியமெனப்புகன்றதையுங் கவனிக்கில் ஆற்றொணா விபரீத வேடிக்கையாயிருக்கின்றதேயென, ஆச்சர்யமெய்தி கலவரமாய் யோசித்திருக்கையில் "கலகம்விளைந்தாற் காரணந்தோன்றுமென்பதுபோல்" நித்திரையிலிருந்தோரனைவரும் விழித்துக்கொண்டு இஃதென்ன விபரீதமென்று அரண்மனையெங்கும் அதிரும்படி ஆர்ப்பாட்டஞ் செய்யுந்தருணம் தாமரைத்துவச மஹாராஜனும் சுந்தரபுரிக்கிறைவனாகிய சுந்தரதர்மனும் ராஜஸ்திரீகளும், மந்திரி பிரதானி சேனாவீரர் சேவகர் தலையாரிகள் குடிபடையனைவரும் இஃதுண்மையாதோ? விசாரித்துணரவேண்டுமெனும் ஆவலுற்றவராய் இராஜகுமாரன் சத்தியவசனி சுந்தரி தோழியாகிய வஞ்சகியையும், இக்கால்வரையும் அத்தருணமே அரண்மனையிலழைத்துக் கொண்டு வரலாயினர்.

இங்ஙனம், இவ்விதவிபரீத வேடிக்கையைப்பார்த்து மனந்தாளாத அந்தகாரமாகிய நிசிபகன்று சகஸ்திர கிரணங்களையுடைய தினகரன் ஆச்சரியத்துடன் அவனியிலுதித்த மாந்தர்களில் இத்தகைய தூர்க்குணத்தினருமுளரோ? வென, அதிசயித்து இனி இவர்களின் கதி எவ்வாறாகுமோ? விசாரித்துணர்வோமெனுந் தன்மையாய்க் கீழ்த்திசைக்கடலில் பிரசன்னமாயினன்.

அப்பால், சுந்தரதர்மன் தனது புத்திரிகளிருவருக்கும் நேர்ந்தகாரணத்தை வினாவுவோமென்று ஆவலுற்றிருக்கையில் தாமரைத்துவசமஹாராஜன் ஸ்நான பான ஜெப, நித்யகடமை யாவுமுடித்துக்கொண்டு வந்தவிருந்தினருடன் அமுதருந்தி ஆயாசந்தீர்ந்து நவரத்தின மிழைத்த ஆடை ஆபரண சிங்கார அலங்கிர்தனாய் நவரத்தின கசிதமாய் விளங்கும் மணிமகுடஞ் சிரசிற்சூடி செங்கோலைக் கரத்திலேந்தி மந்திரி பிரதானியர் புடைசூழ சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து குற்றவாளி

களை வரவழைத்து அவர்களுக்குள் நேர்ந்தகலகம் யாதென வினவுகையில் இராஜகுமாரனாகிய அமிர்தவாசகன் சொல்வதாயினன்.

அமிர்தவாசகன்:—தந்தையே! யான்நேற்றையதினம் மனோல்லாசமாய் நமது நகர் புரத்திலிருக்கும் நந்தவனத்தில் புஷ்பித்திருக்கும் மணமலர்களின் விநோதங்களைப்பார்த்துக்கொண்டுவருகையில் வழியிலெதிருற்ற இந்தப்பெண்ணைக் கண்ணுற்று ஆவலுற்றவனாய் எனது மாளிகையிலழைத்துக்கொண்டுவந்து மதுரமாகிய பலகாரங்களைத் தந்து புசித்துக் களைதெளிவாயென்று உபசரித்து மறுதினம் உமக்குத்தெரிவித்து யான் திருமணஞ் செய்துக்கொள்வோமென்று யோசித்திருந்தேன். அப்பாலிராத்திரி பத்துநாழிகைக்குமேல் இந்த தாதியானவள் இரகஸ்யமா என்னையழைத்து ஐயா! உம்மைக்காணில் உத்தமகுணம்பொருந்திய, ஏகபத்தினி விரதனாயிருக்கப் பிறபுருஷரை யிச்சிக்கும் விபசாரியை இங்ஙனம் அழைத்துக்கொண்டுவரத்தகுமோ? இவளை இத்தருணமே துரத்திவிடுவீரெனப் புகன்று, இவ்விருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தமாளிகையில் என்னை அழைத்துக்கொண்டுவரவும் யான் இந்த விபரீதத்தை கவனித்து விசாரியாமல் இந்த வஞ்சகியையும் மாளிகையிலிருக்கச்செய்து கதவைமூடி தாளிட்டுக்கொண்டு ஓடிவந்து ஆயுதசாலையிற் சென்று கத்தியை எடுத்துக்கொண்டுவந்து ஆண்பிள்ளை வேஷமணிந்திருந்த இந்த பாதகியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நீ! ஆரடா! வென்று, வினவினேன். அதற்கு மறுமொழிபுகலாது குய்யோ முறையோவென்று கூச்சலிட்டனள். இதுதானெனக்குத் தெரிந்தவிஷயம் மற்ற சங்கதியை அவர்களை விசாரித்துக்கொள்வீர்.

"என, மொழிந்தவைகளை யுணர்ந்த சுந்தரதர்மன் தனது இளையபுத்திரியாகிய சத்தியவசனி ஆரண்யத்திற் சென்றிருந்த காரணமும், சுந்தரி ஆண்பிள்ளை வேஷமணிந்து இவனுடன்பேசிக்கொண்டிருந்த காரணமும்யாதோ? இவைகளைத்

தும். கவனித்துணர வேண்டுமென்று ஆலோசித்திருக்கையில்" தாமரைத்துவசமஹாராஜன் சத்தியவசனியைப்பார்த்துச் சொல்வதாயினன்.

தாமரைத்துவசன்:—அம்மணி! நீயார்? நின் தந்தையின் நாமதேயமென்ன? நீ வசிப்பது எந்நகர்? நீ யாதுகாரணமாக ஆரண்யவாசியாயலைந்து திரிந்தனை? இந்தப்பெண் ஆண்வேஷமணிந்து உன்னிடம் பேசிக்கொண்டிருந்த சங்கதியாதோ? இவையனைத்தும் எனக்கு விபரமாப்புகல்வாய்.

என, நவின்றமையனைத்துங் கவனித்துணர்ந்த சத்தியவசனியோசித்து "உண்மைக்கொருநாளும் பழுதில்லை" என்பதுபோல், வஞ்சகியாகிய நமது சகோதரி நம்மைக்கொல்வதற்கு யோசித்தமையால், "நல்லோரைக்கொல்லத் துணிபவர் அல்லவிற்சிக்கி அவதிப்படுவர்" எனுந் தன்மையாய், இத்தகைய விபரீதமாயிற்றென்க. மனதிலுன்னி தனது அழகியவாயைத் திறந்து குயிலினம் பாஷிப்பதுபோல் கடைக்கண் பார்வையாய் முல்லையரும்பெனத்துலங்கும் பல்வரிசை பளபளெனப் பிரகாசிக்குந் தன்மையாய் தனது காலவித்தியாசத்தினால் நேர்ந்த விபரீதத்தை நினைந்து கண்ணீர்த்ததும்பக் கலவரத்துடன் பரிதாபமாய்ப் புகல்வதாயினள்.

சத்தியவசனி:—அரசே! செந்நெல்விளைந்து செழிப்புற்றிலகும் நன்னிலமாகிய சுந்தரபுரியைப் பரிபாலனஞ்செய்திருந்த சுந்தரதர்ம மஹாராஜன் அருந்தவத்தால் யானும் எனது சகோதரியாகிய இந்த சுந்தரியும் பிறந்து வளர்ந்து பருவதிசையடைந்த பின்னர். எமது அன்னை தந்தையின் ஆக்ஞையின்படி கன்னியாமடத்திலிருக்கையில் சாளுவதேசத்தின் இராஜகுமாரனுடைய திருவுருவப்படத்தினைக் கொணர்ந்து எங்களுக்குக் காண்பித்து இவ்வரசனை மணம்புரிவதற்கு உமக்குச் சம்மதமோ? வென்றிசைப்ப. யாங்களிருவரும் அவ்வாறே நன்கெனச் சம்மதித்து எமது திருவுருவமெழுதியபடத்தையுந் தந்

தனுப்ப. அவர் என்மீது ஆவலுற்றேனென்க; தூதுவர் மூலமாய் என் தந்தைக்குத் தெரிவிக்குதலும், அந்த சுபசங்கதியை கவனித்துணர்ந்த எனது அன்னை எனக்கு மங்களஸ்நானஞ்செய்து நவரத்தினைசிதமாய் விளங்கும் ஆடை ஆபரணங்களாற் சிங்காரித்திருக்கும் மேன்மையைக் கண்ணுற்ற இந்தபாதகி பொறாமையால் மனஞ்சகியாது துர்க்குணத்தைத் துணையாய் வகித்து என்னைக் கொல்வதற்கிசைந்து நயவஞ்சகியாகிய இந்ததாதியின்கையில் லாகிரிவஸ்துக்களாற் செய்தபலகாரத்தைத் தந்தனுப்ப. இந்தவஞ்சகி மெத்த விஸ்வாசமுள்ளவள் போல் கொண்டுவந்து எனக்குக்கொடுத்தமையால் மர்மமின்னதென்றுணராத யான்வாங்கிப்புசித்து வெறியதிகரித்து மயக்கமுற்றிருக்கையில் என்னை ஓர் பேழையிலிட்டு மூடினார். அப்பால்யான் வெறிதெளிந்துஉற்றுப்பார்க்கையில் ஓர் ஆரண்யத்திலிருப்பதைப்போல்தோற்றக்கண்டேன். அத்தருணம் இம்மஹானுபாவர் இங்ஙனம் அழைத்துக்கொண்டு வந்தனர். பிறகு நேற்றிரவு எனது சகோதரியாகிய இந்த சுந்தரியானவள்யாதோ? சூதுமார்க்கமாய் என்னை துயருறச் செய்வதற் காலோசித்து ஆண்வேஷமணிந்து என்முன்பாகவந்து மானே தேனே மரகதமயிலே தரணியோர் புகழுறும் சரசநாயகியென பலவாறுபிதற்றிக்கொண் டிருக்கையில் யான் கண்ணுற்று இஃதென்னவிபரீதமோ? வென, கலவரத்துடன் யோசித்துக்கொண் டிருந்தேன். அத்தருணம் இம்மஹானுபாவர் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்தார். இதுதான் எனக்குத்தெரிந்த சங்கதி. மற்றவை விசாரிக்கவேண்டுமாயின். இவ்வஞ்சகிகளிருவரையும் விசாரித்துக் கொள்வீர்.

என, மொழிந்தவையுணர்ந்த அரண்மனையிலுள்ளோரனைவரும் ஆச்சரியமெய்தி பரிதாபப்படவும் சுந்தரதர்மன்தனது புத்திரிகளுக்குள் நேர்ந்த மித்திரபேதத்தைநினைந்துநினைந்து விசனசாகரத்தில் மூழ்கியவனாக மனமெலிந்துகலங்கிக்கண்

ணீர்த் ததும்பி துயருற்றவும், தாமரைத்துவச மஹாராஜன் இவ்விபரீதங்களனைத்தும் கவனித்துணர்ந்து ஒரு தாய்வயிற்றிற்பிறந்த சகோதரிகட்குள் இத்தகைய மித்திரபேதம்விளைந்து அற்புதமாகிய யாக்கையைச் சதமென்றுன்னி விதவிதமாகிய பாபமும் பழியும் தேடிக்கொண்டு பாரில்வசிக்கின்றனரே யென் றாச்சரியத்துடன் புன்னகைபுரிந்து அருகிலிருந்த சுந்தரியைப்பார்த்து சொல்லலாயினன்.

தாமரைத்துவசன்:—உலகோர் புகழும் உத்தமவேந்தன் சித்தமெலிந்து திடுக்கிடும்படியாய் "வயவஞ்சக மோசமெல்லாம்திரண்டிருண்டு ஓருருவாயமைந்து" பொறுமையென்னும் துர்க்குணத்தைத் துணையாய் வகித்துப் பிறந்த அற்பஸ்திரீயே! நீ உனது சகோதரியைக் கொல்வதற்கிசைந்து இத்தகைய விபரீதம் செய்யத்தகுமோ? பாதகி! நின் துர்க்குணத்தினற் செய்த விபரீதமோசத்தையும் உனக்குத் துணையாயிருந்து வஞ்சகமோசஞ்செய்த தோழியின்குரூரகுணத்தினல் நேர்ந்தமித்திரபேதமும் விபரமாய்ப் பகல்வாய்.

என, நவின்றமைபூணிந்த குற்றவாளிகளாகிய சுந்தரியும் தோழியும் மனநடுக்கமுற்று ஒன்றுந் தோற்றுமல் தலைகுனிந்து பூமியைப்பார்த்துக்கொண்டு மௌனமாய் கற்சிலைபோல் அசைவற்றிருப்பதைக் கண்ணுற்ற, அரசன் முனிந்து இத்தகைய துர்க்குணத்தினர் உலகத்திலிருந்தால் அநேகருக்கு அபாயமெய்துமென்று "கோபாக்கினி ருத்திரன்போற் சினந்து" வீராவேசத்துடன் அவ்விருவரையும் பார்த்து பற்பலவாக இகழ்ந்து அருகிலிருந்த கொலைஞரை நோக்கி! இத்தகைய துர்க்குணமமைந்த அற்பஸ்திரீகட்கு என்னதண்டனை விதிப்பதென்று ஆலோசனைசெய்து இந்தவஞ்சகியர்உயிருடனிருந்தால் அவனியோரனைவரையும் அந்தகனுலகுக் கனுப்பும் பாதகங்தேடி அனியாயஞ்செய்து, வெகுவிபரீதகலகங்கள்செய்வார்கள். ஆகையால் பொறுமைமிகுந்த சுந்தரியையும் வஞ்சகியாகிய தோழியையும் இத்தருணமே சிரச்சேதம் செய்விரென் றிசைப்ப. கொலைஞர்களும் அவ்வாறே நன்கெ

னச்சம்மதித்து அவ்விருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு ஆரண்யத்திற் சென்று கத்தியினல் சிரசை வெட்டியெறிந்துவிட்டு அரண்மனையில்வந்து அரசனுக்குத்தெரிவித்தனர்.

அப்பால், தாமரைத்துவச மஹாராஜன் மனமகிழ்ந்தவனாய் அன்றையதினம்சொலுகலைந்தவுடன் யாவருமெழுந்திருந்து அவரவரிருப்பிடமேகிய பின்னர் சந்தியாவந்தன ஜெபதபமுதலியவை முடித்துக்கொண்டு திவ்யான்ன அறுசுவைப்பதார்த்தத்துடன் வந்தவிருந்தினருடன் அமுதருந்தி அவரவர் பஞ்சணையிற்சென்று மனோல்லாசமாய் நித்திரைபுரிந்து அருணோதயத்தில் விழித்தெழுந்து, ஸ்நானபான நேமநிஷ்டை யாவுமுடித்துக்கொண்டு மதுரமாகிய இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களுடன் பலகாரம்புசித்து வேதப்பிராமணரை வரவழைத்து யாவரும் மனோல்லாசமாய் வசந்த மண்டபத்தில் வந்தமர்ந்து சுந்தரதர்ம மஹாராஜன் இளைய குமாரத்தியாகிய சத்தியவசனிக்கும் தாமரைத்துவச மஹாராஜன் அருந்தவப் புத்திரனாகிய அமிர்தவாசகனுக்கும் நற்சுபதினத்தில் கலியாண வைபவவிசேஷ முகூர்த்தம் ஏற்படுத்தி சகலதேசத்தரசர்களையும், வரவழைத்து பந்துமித்திரர் சகிதமாய் சுயம்வரமண்டபத்தில் காண்போர்களிப்புறுந் தன்மையாய் நறுமணம்வீசும் மணமலர்களாலும்விலையுயர்ந்த ரத்தினங்களாலும் மணவறைப் பந்தலியற்றி இராஜகுமாரனையும் சத்தியவசனியையும் ஆடைஆபரணங்களாற் சிங்காரித்து மணவறையிலழைத்துக்கொண்டுவந்து சுமங்கிலிய ஸ்திரீகளால் நலங்கிட்டு வேதவிதியராசீர்வதித்து ஆனந்தத்துடன் மங்களானந்தமாய் அமிர்தவாசகன் தனதழகிய கரத்தினல் சத்தியவசனியின் கழுத்தில்மங்கிலியஞ் சூட்டி மகிழ்வெய்த தாமரைத்துவசன், சுந்தரதர்மன் முதலாகிய உற்றோர் பெற்றோர் உறவின்முறையார் பந்துமித்திரரனைவரும் "மங்களானந்தமாய் மைந்தரைப் பெற்று சந்ததிபெருக மாநிலத்தில் வாழ்ந்திருப்பீரென" அக்ஷதைதூவி, ஆசிர்வதித்தனர்.

அப்பால், பந்துமித்திரரனைவரும் விருந்தமுதுண்டு அன்றையதினத்திற் குறித்தாகிய சடங்குகளனைத்தும் வழுவுற

நடாத்தி இரவில் நறுமணம் வீசும்மணமலர்களால் முத்துச் சிவிகைஜோடித்து அமிர்தவாசகனையும் சத்தியவசனியையும் பல்லக்கின்மீதுட்காரச்செய்து விதவிதமாகிய பாணவேடிக்கையுடன் வெகு ஆர்பாட்டமாக நாட்டியப்பெண்கள் நடனஞ்செய்துக் கொண்டு வரவும் அமிர்தவாசகனும் சத்தியவசனியும் சிவிகையின் மீதமர்ந்து நகர்வலம் வருகையில் அந்தரத்தமரர் அவனியிலுலாவுந் தன்மையாய் வெகு வேடிக்கையாய் தோற்றக்கண்ணுற்ற ஓர்மாயராக்ஷதன் சத்தியவசனியின் அழகலங்கார சிங்காரத்தைப்பார்த்து பேரானந்தமெய்தி திப்ரமையடைந்தவனாய் இந்தப் பெண்ணை நமதுவாசஸ்தானத்திற் கழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென் றுஉத்தேசங்கொண்டு சமயம்பார்த்துக்கொண் டிருக்கையில் யாவரும் தமதுஇஷ்டப்படியே சாருவதேசத்தின் அரண்மனை வீதிமுழுமையும் சுற்றித்திரிந்து கலியாணமண்டபத்தினருகில்வருகையில் சிவிகையிலிருந்த அமிர்தவாசகனும் சத்தியவசனியும் சிவிகையினின் றிறங்கி தமதில்லத்தை நாடி வருகையில் மங்கிலியஸ்திரீகள் நவரத்தினங்களால் திருஷ்டிகழித்து அழைத்துக்கொண்டு செல்லுந்தருணம், அமிர்தவாசகனும் சத்தியவசனியும் தமது ஆடை ஆபரணங்கள் பளபளென ஜொலித்துப் பிரகாசிக்குந் தன்மையாய் மயிலினம்போல்வருகையில் தருணம்பார்த்திருந்த மாயராக்ஷதன் "கருடன்கோழிக்குஞ்சைக் கவ்விக்கொண் டோடுவதுபோல்" எத்தேசத்தினரும் சித்தமிரண்டுதிடுக்கிடுந் தன்மையாய் சத்தியவசனியைச் செண்டுபோலெடுத்துத் தனது உள்ளங்கையிலேந்திக்கொண்டு ஆரண்யமார்க்கமாய்ப் போகையில் அருகிலிருந்த யாவரும் திடுக்கிட்டு அடடா! இஃதென்ன விபரீதமென்று மனந்திகிலுற்று வாய்குளறி திப்ரமையடைந்து நாற்புறமுஞ் சிதறியோடிப் போயினர். சிலர் கோபாக்கினிருத்திரன்போற் சினந்து இந்த இராக்ஷதனை சித்திரவதை செய்யவேண்டுமென பற்களை நெறநெறவெனக்கடித்து வீராவேசத்துடன் மீசைதுடிதுடிக்க வீரவார்த்தை பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர். சத்தியவசனியின் மணாளனாகிய அமிர்தவாசகன் ஆச்

சரியமுற்று ஆ! பிராணநாயகி "கரத்திலேந்தியகிளியைக் கொலைசெய்யும் பூனைவாய்க் கிரையாகச் செய்தேனே" என, மனந்துடித்து துயரப்படுகையில் தாமரைத்துவசன், சுந்தரதர்மன் மந்திரிபிரதானியரனைவரும் ஆறாத்துயருற்று விசனமுற்றிருந்தனரேயன்றி, இராக்ஷதனைக்கொன்று சத்தியவசனியை அழைத்துவருவதற்குச் சத்தியற்றவர்களாய் அமிர்தவாசகன்மனதைத்தேற்றி, இழந்தபொருளை நினைந்து துயருறுதல் நன்கல்லவென பற்பலநீதிசாஸ்திரங்களாலும்தைரியவார்த்தைப்புகன்று அரண்மனையிலழைத்துக்கொண்டுவந்தனர்.

ஆயினும், சத்தியவசனியின் தாய்தந்தையர்கட்கு மாத்திரம் புத்திரவாஞ்சைமேலிட்டுமெனவியாகூலமாய் சித்தமெலிந்து நமது அருந்தவப்புத்திரிகளில் சுந்தரிபொறுமையின் விபரீதத்தால் ஆவியகன்றனள். அன்றியும், உத்தமகுணம்பொருந்திய சத்தியவசனியோ? திருமணவைபவத்துடன் நகர்வலம்வருகையில் பிரமராக்ஷதன் தூக்கிக்கொண்டு சென்றனன். இஃதென்ன விபரீதம்? அன்றியும், இன்னேரம் தின்றுவிட்டனனோ? என, ஆற்றொண் மனவருத்தத்தினால் சித்தமெலிந்துகண்ணீர்த்ததும்பக் கலவரத்துடனிருந்தனர்கள்.

இங்ஙனம், இவர்கள் நிலை "அலைகடற்துரும்பைப்போல்" ஆற்றொணா துயரிலாழ்ந்தவராய்த் தத்தளிக்கையில் அமிர்தவாசகன் தனது மனையாளை அபகரித்துச் சென்ற பிரமராக்ஷதனைக் கொன்றுவிட்டு காதலியை அழைத்துக்கொண்டு வருவோமென்று மனந்துணிந்து யாருடனும் புகலாமல் ஆயுதசாலையிற்சென்று அம்புறாத்தூணியை முதுகிலணிந்து தனுசைக்கரத்திலேந்தி யுத்தகோலமணிந்து வீராவேசத்துடன் கனைத்து தனதுநாயகியை அபகரித்துச் சென்ற அசுரனைத் தேடிக்கொண்டு கனகமார்க்கமாய்ச் செல்வதாயினன்.

அங்கம். 2. காக்ஷி. 1.

இடம். ஆரண்யம்.

கதாநாயகர்.

சத்தியவசனி, இராக்ஷதன், அமிர்தவாசகன், தவமுனிவன்.

—

அப்பால், பிர்மராக்ஷதன் சத்திய வசனியைத் தனது வாசஸ்தானமாகிய ஆரண்யத்தில் விளங்கும் குகையிற்கொண்டுவந்துவிடுத்து கானகத்திற்சென்றுபுலி, சிறுத்தை, ஏனம், கடம்பை, மான்முதலாகிய மிருகங்களைப் பிடித்துப் புசித்துக் கடல்நீரை யருந்தி பசிதெளிந்து, சத்தியவசனிக்குசுந்த மதுரமாகிய இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்துக்கொண்டுவந்து சத்தியவசனிக்குத்தந்து, புசித்துக் களைதெளிவாய் எனதன்புக்கிசைந்த சரசநாயகி யெனப்புகன்றவை யுணர்ந்த சத்தியவசனி மனமிரண்டு அம்மம்மா! எமனைப்போன்ற இந்தபிர்மராக்ஷதன் வாய்க்கிரையாக லச்சுதே விதிவசமே யெனகலவரத்துடன் கண்ணீர்ததும்ப துயருற்று அசுரன் கொண்டுவந்த காய்கனிகளையருந்த மனமின்றி திகிலுற்றவளாயினும், இராஜஸ்திரியாகையால் மனதைரியம் விடாமல் எவ்விதமாயினும் நம்மையிவன் கொன்று தின்றுவிடுவதே உண்மையென மதித்தும் தான்வீணே விசனப்படுவது நன்கல்லவென்றெண்ணி "ஆத்மதுரோகி மஹாபாபி" என்பதுபோல், சரீரத்திலுயிரிருக்கும்வரையில் வயிற்றுக்குத்துரோகஞ்செய்யாமல் காய்கனிகளையாவது புசித்து ஜீவித்திருந்தால் வாழ்நாள் குறுகியபின்னர்சரீரம் பழுதுறாமல் "பாழாய்ப்போவது பசுவின் வாய்க்கிரையாவதுபோல்" இந்த இராக்ஷதன் நம்மைத்தின்றுவிட்டாலும் தோஷமில்லை. என, மதித்துநாடோறும் அசுரனுற்கொண்டுவரும் மதுரமாகிய இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களைப் புசித்துக் குகையருகி லிருக்கும் சுனைநீரையருந்தி ஜீவித்திருப்பினும், தனக்குநேர்ந்தகஷ்டநிஷ்டூரமனைத்தும் நினைந்து நினைந்துமனமுருகி கண்ணீர்ததும்பக் கலவரத்துடன் விசனமாயிருந்தனள்.

இங்ஙனம், சத்தியவசனியின் கதி ஆற்றொணா ஆபத்தாயிருக்கையில் இந்தப் பதிவிர்தாசிரோன்மணியின் மணாளனாகிய அமிர்தவாசகன் தனது தேவியை அபகரித்துச்சென்ற அசுரனைத் தேடிக்கொண்டு ஆரண்யமார்க்கமாய் வருகையில் வழியிலெதிருற்ற சோலையில் மிகவும் அழகலங்காரசிங்காரமாய்த்துலங்கும் ஓர்மாங்கனி விழுந்திருப்பதை நேத்திரானந்தமாய்க் கண்ணுற்று ஆச்சரியத்துடன் தனதிருகரத்தினால் எடுத்தவுடனே அற்புத ஆனந்தமாய் இனிமைசேர் மதுரவாசனை வீசுவதைப்பார்த்து வியப்புற்று, அடடா! இந்தமாங்கனி எவ்வளவு வினோதமாயிருக்கின்றனவெனமதித்து, மனோல்லாசமெய்தி தான் நாடிவந்த காரியமின்னதென்றுங் கருதாமல் இந்தக்கனியை நமது நகர்த்திற்கொண்டுபோய் சகலதேசத்தரசரையும் வரவழைத்து இதன் வினோதத்தைக் காண்பித்தபிறகு புசித்து மகிழ்வோமென ஆவலுற்றவனாய் மெல்லெனக் கொஞ்சதூரம் செல்வதாயினன்.

இங்ஙனம், அமிர்தவாசகன் நிலையற்ப சந்தோஷத்தினால் ஆனந்தமெய்தும் வேடிக்கையாயிருக்கையில், அவ்வனத்தில் ஓர் மஹான் அநேககாலமாய்த் தபம்புரிவதும், மூன்றுவருஷத்திற்குப்பின் தபநிலை விடுத்தெழுந்து தாமரைப்பொய்கையிலிறங்கி ஸ்நானபான நேமநிஷ்டையாவு முடித்துக்கொண்டு அங்ஙனம் விளங்கும் சோலையையணுகி அருந்தவத்திற்கிசைந்த உணவளிக்கும் மாமரத்தினருகில்வந்து தனக்கென்று காய்த்து மூன்றுவருஷத்திற்குப்பின் பழுத்துத் தரையில்விழும் மாங்கனியைக்காணாமையால் மதிமயங்கியாவரோ? பறித்துக்கொண்டு சென்றனரென்க மனவியாகூலமாய்த் தேடிக்கொண்டு வருகையில் வழியிலெதிருற்ற அமிர்தவாசகனைப்பார்த்து "அப்பா! நீ வரும்வழியிலேதேனும் மாங்கனியைப்பார்த்தனையோ?" வென்று மிகவும் மனமெலிந்து கண்ணீர்ததும்ப பரிதாபநிலையுடன் வினவினன்.

அமிர்தவாசகன்:—சுவாமி! நீவிரிசைப்பதைக் கவனிப்போர் வியப்புறுந் தன்மையன்றோ? அஃதேனெனின்! வித

ஷிதமாகிய விருக்ஷங்களடர்ந்து செழிப்புற்றிலகும் ஆரண்யத்தில் ஓர் மாங்கனிக்காக நீர் இவ்வளவு பிரயாசையுடன் தேடிக்கொண்டுவரும் காரணம்யாதோ?

என, மொழிந்ததையுணர்ந்த தவமுனிவன் அமிர்தவாசகனை நோக்கி! ஹே! இராஜகுமாரா! அம்மாங்கனியின் மகிமையை நின்பாற்புகலுதும் சற்று கவனமாய்க் கேண்மின் என்று மொழிகுவதாயினன்.

தவமுனிவன்:—இராஜபுத்திரா! அருந்தவம்புரிவோர்பசிதாகமின்றி பகவானைத் துதிப்பதற்குச் சிரேஷ்டமாகிய உணவு அந்தமாங்கனியைவிட மற்றவை உபயோகப்படாது. அன்றியும், யாதாமொருவரும் அந்தக்கனியைப் புசிப்பாராகில் மூன்றுவருஷகாலம்வரையினும் பசிதாகமின்றி ககனத்தில்வாழும் அமரரைப்போற் காந்திப் பிரகாசமாய்த் தேகமிளையாமல் ஜீவித்திருப்பர். ஆகையால், யான் அத்தகைய மகத்வமுள்ள மாங்கனியைப் புசித்து மூன்றுவருடங்கட்குப் பசிதாகமின்றி அருந்தவம் புரிவேன். இவ்விதமாகவே, அநேகநாள் வரையினும் ஜீவித்திருந்தேன். ஆயினும், வழக்கப்படியே இன்றைய தினமும் அந்தமாங்கனிபழுத்து தரையில் வீழ்வதற்கு காலமாகையால் யான் தயங்கிலைவிடுத்தெழுந்து நந்தவனத்திற்சென்று அங்ஙனம் விளங்கும் தாமரைப்பொய்கையிலிறங்கி ஸ்நானபான நேமநிஷ்டையாவுமுடித்துக் கொண்டு மனோல்லாசமாய் எனக்கென்று மூன்றுண்டிற் கொருதரம் காய்த்துப் பழுத்திருக்கும் மாமரத்தினருகில்வந்து கனியைக்காணமல்மனமெலிந்து விசனமெய்தலாயினேன்.

என, நவின்றமையுணர்ந்த அமிர்தவாசகன் ஆச்சரியத்துடன் தெய்வாதீனமாய் நமக்குக்கிடைத்த மாங்கனியின் மகத்வம் மஹான்களாற்புகழுறும் சிரேஷ்டமாயினும் இந்தத்தவமுனிவர் இதன்மீது விருப்புற்றிருப்பதால் நாமிதனை அளிக்கலாகாதென மனதிலுன்னி தவமுனிவன் திருவடியில் வீழ்ந்து

பணிந்து சுவாமி! தேவரீர் யாதும் அயருறதீர். எனது மனையாளை அபகரித்துச் சென்ற பிரம்மராக்ஷதனை யான் ஆரண்யமார்க்கமாய்த் தேடிக்கொண்டு வருகையில் வழியிலெதிருற்ற சோலையில் இந்தமாங்கனி வீழ்ந்திருந்தமையால் இதனை எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன். ஆயினும், இத்தருணம் நீவிர் இதன்மீது இத்தகைய விருப்புற்றிருக்கின்றமையால் மனோல்லாசமாய்ப் பெற்றுக்கொள்வீர் மஹாமுனியே யென்று அம்மஹான் கரத்திற்கொடுத்து பணிதலும், துறவி சந்தோ[illegible] இத்தனையுள மகிழ கருணைவாய்ந்து, இராஜபுத்திரா! உனக்கு நேர்ந்த கஷ்டநிஷ்டூரமனைத்தும் யான் கவனித்துணர்ந்தேன். ஆயினும், நீயாதும் அயருறவேண்டாம். நின்மனைவியை அபகரித்துச்சென்ற பிர்மராக்ஷதனை வெல்வதற்கு யாவராலுமாகாது. ஆயினும், நீ அவனைக்கொல்வதற் கிசைந்தமையால் இந்த அஸ்திரத்தை நின்கரத்திற்றாங்கிய தனுசிற்றொடுத்து அந்த பிர்மராக்ஷதன்மீது எய்வாயாகில் அவன் மரணமெய்துவன். அஃதெவ்விதமெனின்! யான்தபம்புரிகையில் துஷ்டமிருகங்களேனும், குரூரகுணமமைந்த இராக்ஷதர்களேனும் என் முன்வந்து அயருறச்செய்தால் அவர்களின்மீது இந்த அஸ்திரத்தை ஏவினால் அத்தருணமே அவர்களாவியை அந்தகனுலகுக்கனுப்பிவிட்டு அலைகடலில் ஸ்நானபானஞ் செய்து என்னிடத்தில் வந்துசேரும். ஆகையால், அத்தகைய சாமர்த்திய மகத்துவம்வாய்ந்த பெயர்பெற்ற இந்த அஸ்திரத்தை நின்தர்மகுணத்தினால் எனக்குச்செய்த பேருதவிக்குப்பிரதியுபகாரமாக உனக்குத்தந்தேன். ஆகையால், நீ இதனையுன் பகைஞனாகிய பிர்மராக்ஷதன் மீதெய்து அவனைக்கொன்று விட்டு உன்பத்தினியை அழைத்துக்கொண்டு செல்லாயென ஆசிர்வதித்துத் தமதிருப்பிடஞ் சென்றுவிட்டனர்.

அப்பால், அமிர்தவாசகனென்பவன் மனமகிழ்ந்து அருந்தவமுனிவனிடம் அஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆரண்யமார்க்கமாய் வருகையில் வழியிலெதிருற்ற ஓர் கிளைவழியைக் கண்ணுற்று அம்மார்க்கமேசென்று சத்தியவசனியிருக்கும் குகையருகில் வந்து அங்ஙனம் விதிவசத்தைநினைந்து அயரு

றும் பெண்குரலொலி தொனிப்பக்கவனித்துணர்ந்து, இஃது என்மைப்பாதோ? விசாரிப்போமென அந்தக்குகையருகில் வந்து தனது பத்தினியாகிய சத்தியவசனியைக்கண்டு ஆற்றொணா மகிழ்வெய்தி ஆனந்தக் கண்ணீர்த் ததும்பவும், மனோல்லாசமாய் "காசினியோர் கந்தர்வஸ்திரீயைக் கண்டதுபோலும், வறுமையாளனுக்குப் பொற்குவையல் கிடைத்ததுபோலும்" களிப்புற்றுத்தன் தேவியைப்பார்த்து, ஆ! எனது ஆசைநேச விஸ்வாசமிகுந்த நாயகி பிராணதாயகி உன்னைப்பிரிந்த நாள் முதலாய் அன்னாகாரமின்றி ஆரண்யவாசியாய் அலைந்து தன் சமயம் கர்த்தவ்யத்தின் கிருபையால் இங்ஙனம் உன்னைக்கண்டு மனம்பூரித்தேன் எனது அன்புக்கிசைந்த சரசநாயகியெனப் புகன்றவையனைத்துங் கவனித்துணர்ந்த சத்தியவசனி ஆச்சர்யமடைந்து தனது விதிவசத்தை நினைந்து மனமெலிந்து மனவியாகூலத்துடன் மணாளனாகிய அமிர்தவாசகனைப் பார்த்துச் சொல்லுவதாயினள்.

சத்தியவசனி:—பிராணநாதா! யான் "மிகவும் குரூரகுணமமைந்த பிரமராக்ஷதன் வாய்க்கிரையாவது இன்றைக்கோ? நாளைக்கோ? வென, சந்தேகமாய் விசனமுற்றிருக்கையில்" உம்மைக் கண்ணுற்று, சந்தோஷ மெய்துவது எவ்வாறுளதெனின்! யானைக்கும், நாகத்திற்கும் பயந்து ஆலின்விழுதிலுட்கார்ந்திருக்கையில் அந்தவிழுதை பல்லினாற் கடித்துக் கத்தரிக்கும் எலியை ஒருகையினால் துரத்திக்கொண்டு ஒருகையினால் விழுதைப்பிடித்துக்கொண்டு ஆற்றொணா ஆபத்திலிருக்கும் இராஜகுமாரனாகிய வீரசேனன் புஜத்தின்மீது விருக்ஷத்தின் கிளையிலிருக்கும் தேன் சிந்தியதைத் தனது நாவினால் நக்கிக்கொண்டு அம்மம்மா! இந்தத்தேன் மிகவும் இனிமைசேர் மதுரமெனமனமகிழ்ந்து அற்பசந்தோஷமெய்துந் தன்மையா யிருக்கின்றனவே.

என, நவின்றமையுணர்ந்த அமிர்தவாசகன் அதிசயித்து பெண்மணீ! நீமொழிந்தவை கவனிப்போர் வியப்புறுந் தன்மையன்றோ? ஆயினும், அந்தவீரசேனனுக்கு அத்தகைய

ஆபத்துநேர்ந்ததற்குக் காரணம்யாதோ? எனக்குவிபரமாய்ப் புகல்வாயென் றிசைப்ப, உத்தமகுணமமைந்த சத்தியவசனி மணாளனைப்பார்த்து நாயகா! நீவிர் வினவியசரிதையை விபரமாய் மொழிகுதும் கவனமாய்க்கேண்மின். அஃதெவ்வாறெனின்! சினதேசத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்திருந்த மயூரத்துவசன் மைந்தனாகிய வீரசேனன் ஓர்நாள் நவரத்தினகசிதமாய்விளங்கும் ஆடை ஆபரணங்களினால் சிங்காரித்துக்கொண்டு தனது தோழருடன் நந்தவனத்தில்வந்து அங்குனம் புஷ்பித்திருக்கும் மல்லிகை, முல்லை, இருவாக்ஷி, செண்பகம், அல்லி, அசோகு, குரிவேர், தவனம், நந்தியாவட்டை, பாரிஜாதம், மனோரஞ்சிதம், நாகலிங்கமாமலராகிய பரிமளமிகுந்த மணமலர்களைப் பறித்துச் செண்டாகப்புனைந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்பால், தன்னுடன்வந்த நேசர்களையும் ஆங்ஙனமே வீற்றிருக்கச்செய்து மனோல்லாசமாய்த் தனிமையாக நந்தவனத்திலுலாவித்திரிந்து காலவித்தியாசத்தினால் நேர்ந்தகிரகசாரத்திற்கிணங்கிய ஊழ்வினைப்படியே ஆரண்யமார்க்கமாய் வருகையில் ஓர் மதயானை இவனைக்கொல்வதற்குத் துணிந்து துரத்திக்கொண்டு வருவதைக்கண்ணுற்று அம்மம்மா! நாம் இவ்வேழத்தின் தும்பிக்கையிற் சிக்கினால் காலினால்மிதித்துக் கொன்றுவிடுமென்று மனமிரண்டு ஓடோடியும் செல்லுவழியிலெதிருற்ற விருக்ஷங்களைத் தாவி கிளைமீதமர்ந்திடினும், அந்தமதயானை வீறிட்டுக் கதறி கூச்சலிட்டுக்கொண்டு ஓடிவந்து இந்தவீரசேனனிருக்கும் விருக்ஷங்களை வேருடன்பிடுங்கி பூமியில்மோதியடிக்கையில் உபாயமாய்த்தப்பித்துக்கொண்டு பூமியிற்குதித்து மனதைரியத்துடன் ஓடிவந்து அங்ஙனமிருக்கும் ஓர் பாழ்கிணற்றில் ஜலமின்றி உலர்ந்திருப்பதைக் கண்ணுற்று மனோல்லாசமெய்தி, இனிமேல் ஆபத்தனைத்தும் "ஆதித்தனைக்கண்டபனிபோல்" தீர்ந்ததென, திடசித்தமெய்தி திடீரென கிணற்றிற் குதித்தனன்.

அத்தருணம், அங்ஙனமிருந்த ஐந்துதலைநாகம் "காலாக்கினி ருத்திரனைப்போல்" சினந்து, புஸ்ஸெனச்சீறி கடித்

துக்கொல்வதற்குக் கிளம்புந்தருணம் இராஜகுமாரன் மனமிரண்டு அடடா! இஃதென்ன விபரீதம் ஆபத்தனைத்தும் அடுக்கடுக்காய்வந் தலைச்சற்புமேந்தி ஆவியை அந்தகனுலகுக் கனுப்பத் துணிந்தனவே என்செய்வேனென்று மனஞ்சலித்து அந்தக் கிணற்றின் சுவரில் ஓர் ஆலின்விழுது வேரூன்றி யிருக்கின்றதைக் கண்ணுற்று கபிலென்றெகிறி அதைத் தாவிப்பிடித்து கிணற்றின்சுவரில் "பல்லியைப்போல்" அமர்ந்து நிராதரவாய் ஆற்றொணு துயரார்க்களைத்து மனமிரண்டு பூமியிலிறங்கினால் சர்ப்பம் கடித்துக் கொன்று விடுமேயென மனம்பதைத்து வெளியிற்செல்வோமென யோசிக்கையில் மதயானை ஓடிவந்து வீராவேசமாய்க் கதிர் கூச்சலிட்டு இவனை எவ்விதமாயினும் கொல்லாமல் விடுவதில்லையென்று வீறிட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து திகிலடைந்து ஐயையோ! இஃதென்னவிபரீதம் மதயானையும் இதோவந்து ஆர்ப்பாட்டஞ்செய்கின்றதே.

என, ஆற்றொணு விசனமெய்தி "அந்தகன் தூதர் வந்தழைப்ப அல்லலிலமிழ்ந்து அலைச்சலுறும் ஆவியைப்போல்" தத்தளித்து கலவரத்துடன் சற்றுநேரம் யோசித்துமனத்தைரியம்விடாமல் இன்னுங் கொஞ்சநேரம் இங்ஙனமே வீற்றிருந்து யானைபோய்விட்டபிறகு வெளியேசென்று நமது நேசருடன் தேசத்திற்கேகுவோமென்று யோசித்திருக்கையில்யானையானது பள்ளத்திலிறங்குவதற்கு மனமிரண்டு தனது தும்பிக்கையினால் அவன் குடுமியையாவது பிடித்திழுத்து வெளியிற்போட்டுக் கொன்றுவிடவேணுமென்று சாமர்த்தியத்திற் குவமையென்க வெகுமுயற்சியுடன் பிரயாசைப்படுவதைக் கண்ணுற்ற இராஜகுமாரன் திகிலடைந்து தலைகுனிந்த வண்ணமே ஆலின்விழுதைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு ஆற்றொணுத்துயரிற் கலங்கி மனமெலிந்து தனது விதிவசத்தைநினைந்து நினைந்து ஓர்மனிதனுக்கு இத்தகைய குரூரமாகிய ஆபத்தெய்துமோ? வென, ஆச்சரியத்துடன் விசனமெய்தி, இனிமேல் இறந்துபோவோமெனின்! விஷஜெந்துவாகிய சர்ப்பம் புஸ்ஸெனச்சீறி கோபத்துடன் ஆலகாலவிஷம்போற்சீறி கடிக்கவரு

கின்றது. வெளியே போய்விடலாமெனின்! துஷ்டயானை கொல்வதற்காக வந்திருக்கின்றதேயென மனமிரண்டு திகிலுற்று கண்ணீர்ததும்ப அழுதழுது இன்றோடேநமது வாழ்நாள் குறுகியதோ? வென, மனமிரண்டு கலவரத்துடனிருந்தனன்.

இங்ஙனம் இராஜகுமாரனாகிய வீரசேனன் நதி "அலைகடற்றுரும்பைப்போல்" திகைப்படைந்து ஆற்றொணு ஆபத்தாயிருக்க அந்தக் கிணற்றின்சுவரிலிருந்த ஓர் எலி கண்ணுற்று அடடா! நமது பகைஞனாகியமனிதன் இங்ஙனம் வந்துவிட்டமையால் நமது இனத்தாருடன் நம்மையுங்கொன்றுவிடுவானென மதித்து "வெள்ளம் வருமுன்னே அணைகோலிக்கொள்வதுபோல்" இவனை இத்தருணமே பூமியில் வீழ்த்தி பாம்பின்வாய்க் கிரையாகச்செய்வதே நன்கெனச் சம்மதித்து, இவன்பிடித்திருந்த ஆலின்விழுதை தனது கூர்மையுள்ள பற்களினால் கரகரவென்றுக்கடித்துக் கத்தரிக்கையில் இராஜகுமாரனாகிய வீரசேனன் திகிலடைந்து ஆ! விதிவசமே இஃதென்ன விபரீதம்? அறியாத்தன்மையால் அன்னைதந்தையை விடுத்து அற்பநேசருடன் நந்தவனத்திற் சென்று சொற்பமதியால் அற்பசந்தோஷமெய்தி ஆரண்யமார்க்கமாய் வருகையில் மதயானைத் துரத்திக்கொண்டு வருவதைக்கண்டு மனமிரண்டு கிணற்றில்குதிக்க விஷஜெந்துவாகிய சர்ப்பங்கடித்துக்கொல்வதற் கிசைந்து புஸ்ஸெனச்சீறுவதைப்பார்த்து இந்த ஆலின்விழுதைப்பிடித்துக் கொண்டிருக்குந்தருணம் இதனையும் இந்த எலிகடித்துக் கத்தரிக்கின்றதே! ஐயையோ! அநியாயமாய் அரவின்விஷாக்கினியான தியகன்று அவனியாசையை விடுத்து அந்தகனுலகமனுகலாச்சுதேயென துயருற்று ஒருகையினால் ஆலின்விழுதைப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொருகையினால் எலியை அதட்டித் துரத்திக்கொண்டு, ஆற்றொணு ஆபத்தாயிருக்கையில் அந்தக்கிணற்றின் மீதிருந்த விருக்ஷத்தின் கிளையிலிருந்த தேன் கூண்டிலிருந்து கொஞ்சங் கொஞ்சமாக இவன் புஜத்தின் மீது தேன்சிந்திக்கொண்டிருக்கையில் இஃதென்னவென

தனது நாவினால் நக்கிக்கொண்டு அம்மம்மா! இந்தத்தேன் எவ்வளவு மதுரமாகிய இனிமையாயிருக்கின்றதெனசந்தோஷிப்பதுபோல் எனதுசகோதரி செய்தநயவஞ்சக மோசத்தினால் ஆற்றொணா ஆபத்திற்சிக்கி வெகுவித விபரீததுயரடைந்து ஆவிக்கபாயமின்றி உம்மை மணம்புரிந்து நகர்வலம் வருகையில், "மிருகங்களைப்புசித்துக்கடல்நீரையருந்தும்" இராக்ஷதன்கையிற் சிக்கி இன்றைக்கோ? நாளைக்கோ? இன்னுஞ் சற்றுநேரமோ? அசுரன்வாய்க் கிரையாவ தென்று ஆலோசித்திருக்கையில் உத்தமராகிய நீவி ரிங்ஙனம் வந்தென்னுடனே இராக்ஷதனுக்குப் பக்ஷணமாவதையோசிக்கையில் "ஆலமரமொன்றிலசைய அதன்மேவி லமர்ந்திருக்கும் விநாயகரும் ஆடுவதுபோல்" என்றால் உமது ஆவியும்இழக்கத்துணிவது நன்கல்ல.

ஆகையால் பிராணநாதா! நீவிர் இக்கணமே நமது நகரத்திற்சென்று என்கூற்றினையாகவும் மறந்திவிட்டு மற்றொருபெண்ணை மணஞ்செய்துக்கொண்டு மாதாபிதா மனமகிழ மைந்தரைப்பெற்று சுகத்துடன் சிந்தைமகிழ வாழ்ந்திருப்பீரென்றிசைப்ப. அமிர்தவாசகன் நகைத்துப்பெண்ணே! அந்த அற்பனாகிய இராக்ஷதனுக்கு யான்பயப்படுவேனென்றெண்ணாதே அவனைக்கொல்வதற்கு ஓர் தபசிரேஷ்டனிடம் அதிதீக்ஷண்யமான இந்த அஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வந்திருக்கின்றேன். ஆகையால் அந்தராக்ஷதன் இங்ஙனம்வந்தவுடனே அவன்மீதெய்து அவனுயிரை அந்தகனுலகுக்கனுப்பிவிட்டு உன்னை அழைத்துக்கொண்டு செல்கின்றேன். நீயொன்றும் மனவருத்தப்படவேண்டாம் பிராணநாயகியென்றிசைப்ப. சத்தியவசனியும், இத்தன்மையனைத்தும் கவனித்துணர்வோ பேனுங்கலவரத்துட னிருந்தனள்.

இங்ஙனம், "காலதூதர் உயிரைக்கவரும் பொருட்டு பாசக்கயிற்றை கையி லேந்திக் கொண்டு வந்திருப்பதைப் போல்" அமிர்தவாசகன் தனுசில் அஸ்திரத்தைத் தொடுத்து அசுரனெப்போது வருவானென்று வழிபார்த்திருக்க

சத்தியவசனி தனதுமணாளனும் தானும் அசுரன்வாய்க்கிரையாகலாச்சுதேயென விசனமெய்திடினும், ஒருவரையொருவர் பிரியாமல் இருவரும் ஒரேதடவைமரணமெய்துவது நன்றென்ச்சம்மதித்து மனமகிழ்வதும், துயருறுவதுமாய்த் தமது காலவித்தியாசத்தினால் நேர்ந்த கஷ்டநிஷ்டூரத்தை நினைந்து நினைந்து மனமெலிந்து காசினியாசையை விடுத்து காலன்பதியணுகுங் காலம் இன்றைக்கோ? இன்னுஞ் சற்றுநேரமோ? வென, கலவரத்துடனிருந்தனள்.

இங்ஙனம், சத்தியவசனியின் நிலை சாற்றொணா சஞ்சலத்தாற் றிகைத்து "காற்றிற்சிக்கிய பஞ்சுபோல்" தத்தளித்து, ஒன்றுந் தோற்றாமல்பயங்கரத்துடனிருக்கையில், ஆரண்யத்திற்சென்ற பிரமராக்ஷதன் தனது வழக்கப்படியே கானகத்தில் வசிக்கும் மான், கடம்பை, ஏனம், புலி, சிறுத்தை, யானை, சிங்கம் முதலாகிய மிருகங்களையெல்லாம் பிடித்துப்புசித்துக் கடல்நீரை யருந்தி மதோன்மத்தனாய் ஏப்பமிட்டுக்கொண்டு மனோல்லாசமாய் வருகையில் தனது குகையருகில் சத்தியவசனியின்மணாளனாகிய அமிர்தவாசகன்கரத்திற் றனுசை யேந்தி வீராவேசத்துடன் நின்றிருப்பதைக் கவனியாமல் "விட்டிற்பூச்சி விளக்கொளியில் வீழ்ந்து மரணமெய்துந் தன்மைபோல்" அற்பசந்தோஷமெய்தி ஆ! ஹா! நமக்கு இன்றையதினம் மிகவும் ருசிகரமுள்ளமனுஷமாம்ஸ பக்ஷணங் கிடைத்ததென் றகமகிழ்வெய்தி ஓடிவருவதைக் கண்ணுற்ற அமிர்தவாசகன் திடீரென தனது கரத்திற்றாங்கிய தனுசிற்றொடுத்திருந்த அஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்தமையால் அந்தக்ஷணமே அந்தஅஸ்திரம் ஜ்வலித்தெழும்பிப் பறந்துபோய் இராக்ஷதன்சிரசைக் காகரமென அறுத்தெறிந்து பாற்கடலில் ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டு பரிசுத்தமாய் அருந்தவமுனிவனிடம் போய்விட்டது.

இங்ஙனம், இவ் விபரீத வேடிக்கையைப் பார்த்திருந்த சத்தியவசனி ஆச்சரியமடைந்து, ஆ! ஹா! நமது மணாளன் சாமர்த்தியம் சந்திராதித்தஇந்திராதிதேவர் முனிவர்கட்கும் வாய்க்காதென மனோல்லாசமெய்தி இனி நமக்கு யாதொரு

துன்பமும் வந்தணுகாதென மனமகிழ்ந்திருக்கையில் அமிர்தவாசகனானவன் இராக்ஷதனைக் கொன்றுவிட்ட பிறகு தனது மனைவியாளை அழைத்துக்கொண்டு ஆரண்யமார்க்கமாய் வருகையில், வழியிலெதிருற்ற ஓர் நந்தவனத்தில்வந்து அங்கனம் விளங்கும் தாமரைப்பொய்கையி லிறங்கி ஸ்நான பான நேம நிஷ்டையாவும் முடித்துக்கொண்டு விருக்ஷங்களிற் காய்த்துப் பழுத்துள்ள மதுரமாகிய இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்துப் புசித்துக் களைதெளிந்து தென்றற்காற்று வீசுதற்கினிமைபொருந்திய வசந்தமண்டபத்திற் சற்றுநேரமிற்றிருந்து தமக்குற்ற ஆபத்தனைத்தும் நினைந்து நினைந்து மனமெலிந்து தம்மைத் தாமே தேற்றிக்கொண்டு திடச்சித்தமாய் இனி நமக்கு யாதொரு துயரமும், துன்பமும் வந்தணுகாதென்று மனோல்லாசமாயிருக்கையில் அமிர்தவாசகன் தனது மனைவியாகிய சத்தியவசனியைப் பார்த்துச் சொல்வதாயினன்.

அமிர்தவாசகன்:—பெண்மணீ! நீ முன் மொழிந்த ஆச்சரியமான சரித்திரத்தை நினைக்க நினைக்க என் மனம் மிகவும் பரிதாபமாயிருக்கின்றது. அஃதேதெனெனின்! ஆற்றொணா ஆபத்திற்சிக்கி யானைக்கும், பாம்புக்கும் பயந்து ஆலின்விழுதைப் பிடித்திருந்த வீரசேனன் கதி எவ்வாறாயினவோ? யான் கவனித்துணர ஆவலுற்றேன். விபரமாய்ப் புகல்வாய். என்று ஆசைநேசவிஸ்வாசமிகுந்த பிராணநாயகி.

சத்தியவசனி:—பிராணநாதா! மதயானைக்கும், விஷநாகத்திற்கும் பயந்து ஆவிக்கபாயமெய்துமென மனமிரண்டு, ஆலின்விழுதைப் பிடித்திருந்த வீரசேனனுக்கு தெய்வாதீனமாய் நற்காலம் வாய்ந்தமையால் மிருகேந்திரனாகிய ஓர் சிங்கம் ஆரண்யமார்க்கமாய்ச் செல்வதைக்கண்ணுற்ற மதயானை மனமிரண்டு ஓடிவிட்டது. அத்தருணம், ஆலின்விழுதைப் பிடித்திருந்த வீரசேனன் சற்று யோசித்து இந்த எலி தனது துர்க்குணத்தினால் இந்த ஆலின்விழுதைக் கடித்துக் கத்தரித்துவிட்டால் முத

லுக்கே மோசமாய் முடியுமென இடமும் அபாயமானா லென்செய்குவதென மனமிரண்டு, இனி மேலிருந்து சர்ப்பத்தின் விஷாக்கினியால் ஆவி துடித்து மரணமெய்துவதினும் யானையா லிறப்பதே சிரேஷ்டமென் கிணற்றின்மீது வந்து யானையைக்காணமையால் மனமகிழ்வெய்தி நாற்புரத்திலும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு, மிகவும் பயங்கரத்துடன் தனது நேசரிருக்கும் நந்தவனத்தில் ஓடிவந்து தான் இவர்களைப் பிரிந்து ஆரண்யத்திற்சென்று ஆற்றொணா ஆபத்திற்சிக்கி தெய்வாதீனமாய் ஆவிக்கபாயமின்றி தப்பிப்பிழைத்துவந்த சங்கதியனைத்தும் ஆதியோடந்தமாய்ப் புகன்று, அவர்களுடனே தனது தேசத்திற்குச் சென்று, இனி எப்போதும் அரண்மனையை விடுத்து ஆரண்யத்திற்குச் செல்வதில்லையென, வைராக்கியத்துடனிருந்தனன்.

என, நவின்றமையனைத்துங் கவனித் துணர்ந்த அமிர்தவாசகன், ஆச்சரியமுற்று, பெண்மணீ! சுகதுக்க மொருவரின் பாலல்ல. யாதாமொருவரும் மனிதராய் இவ்வவனியில் ஜனித்தால் சுகமனுபவிக்குந் தருணம் மனமகிழ்வதும், துக்கமனுபவிக்குந்தருணம் துயரப்படுவதும் நன்கல்ல. ஆவதும், அழிவதும் தெய்வச்செயலன்றி மனச்செயலெனக் கருதுவதடாத வழுவென்க அறிஞராற் புகலரும் நீதிநூற் பழமொழியன்றோ? காதலி! நமக்கித்தகைய துயருற்றதென் றிகனுற்று சித்தமெலிவுறாமல் கர்த்தனைத் துதித்தால் உற்றதுயர மெத்தகையதாயினும் "பருதியைக் கண்ட பனிபோல்" நீங்கும். என, நவின்று மனையாள் மனதைத் திடப்படுத்தி, ஆரண்யமார்க்கமாய் அழைத்துக்கொண்டு வருகையில் வழியிலெதிருற்ற கானகத்தில் விளங்கும் ஓர் நந்தவனச்சோலையில்வந்து தாமரைப் பொய்கையி லிறங்கி ஸ்நான பான நேம நிஷ்டையாவும் முடித்துக்கொண்டு அங்கனம் அடர்ந்து, செழித்து, வளர்ந்திருக்கும் மா, பலா, கொய்யா, வாழை, அன்னாசி முதலாகிய விருக்ஷங்களிற் காய்த்துக் கனிந்துள்ளதாய மதுரமாகு மினிமைசேர் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்துப் புசித்துக் களைதெளிந்து, நன்னீருந்தி மனோல்லாசமாய்க் குளிர்ந்த தென்றற்

காற்று வீசுதற்கினிமைபொருந்திய வசந்தமண்டபத்தில் வந்து உட்கார்ந்து தமக்குற்ற ஆபத்தனைத்தும் நினைந்து, நினைந்து விசனமெய்தி பயங்கரத்துடன் ஓர்வித மனவியாகூலத்தினால் இன்னமென்னென்ன ஆபத்தெய்துமோ? வென, கலவரத்துடனும் சத்தியவசனி சயனித்திருக்கையில் ஓர்வித தூர்க்கினவு கண்டு, மனமிரண்டு ஆ! பிராணநாதா! வென, துடிதுடித்து, வாய்குளறி, திகைத்துத் திடுக்கிட்டுத் திப்ரமையுடன் பேசுதற்கும் நாவெழாமல் திடீரென விழித்தெழுந்ததைக் கண்ணுற்ற அமிர்தவாசகன் ஆச்சரியமெய்தி, காதலீ! யாதுகாரணத்தினால் இத்தகைய கலவரத்துடன் வாய்குளறி விழித்தெழுந்திருந்தாயென்று வினவுகையில், சத்தியவசனி மணாளனைப் பார்த்துச் சொல்வதாயினள்.

சத்தியவசனி:—நாயகா! யான் ஓர் வித மனவியாகூலத்தினால் சித்தம் மெலிந்து; நமக்கித்தகைய துயரெய்தி வனவாசிகளாய் அலைந்து கஷ்டநிஷ்டூரமெய்தலாக்கதே. இனி யாதினும் சுகமெய்துவமோ? துக்கமெய்துவமோ? வென, கலவரத்துடன் யோசித்து நித்திரைசெய்கையில் சில அல்லைக்கூட்டங்கள் உம்மைப் பிடித்துக்கொண்டு கானகமார்க்கமாய்ப் போய்விட்டதைப் போலவும், அத்தருணம் யான் மணாளனைப் பிரிந்த மாபாவியைப்போல் ஒருவித துயரடைந்து மாநிலத்திலுய்வது மஹாகஷ்டமென நதியில் வீழ்ந்து இறப்பதற்கு மனந்துணிந்து ஜலத்திலிறங்குந் தருணம் ஓர் மஹான் என்னைக் கண்டு அம்மணி! நீ யாதுந் துயுறெய்தவேண்டாம், நின் கற்புநிலை தவறாமல், இன்னும் சிலநாளையில் நின் மணாளனுடனே சுகமாய் வாழ்ந்திருப்பாயென்று ஆசிர்வதித்துத் தமதிருப்பிடஞ் சென்றதைப்போலவும், யான் அவணிருந்து நீங்கி கானகமார்க்கமாய் வருகையில் ஓர் யானை தனது தும்பிக்கையினால் என்னைத் தூக்கித் தன் கழுத்தின்மீது வைத்துக்கொண்டு ஓர் நகரத்தின் அரண்மனையிற்கொண்டுவந்து விடுத்ததமையால்யான் சிம்மாசனத்திலமர்ந்து அரசரிமைபுரிகையில் யாசகரைப்போல் நீவிர் என்முன்வந்து "பிக்ஷாந்தேகிமெ தான்னபூரணேஸ்வரி"

யென, உமது இருகரத்தையும் ஏந்தி யாசிப்பதைக் கண்ணுற்ற என் மனந்தாளாமல் இதென்ன! விபரீதமென்று திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்திருந்தேன்.

என், நவின்றமை யனைத்துங் கவனித்துணர்ந்த அமிர்தவாசகன் நகைத்து மின்பாள் மனதை தைரியவார்த்தையால் திடப்படுத்தி "இனி வருந்துயரைக் கருதாமல் மனமகிழுந் தன்மையாய்" நானனுபவிக்கும் கஷ்டநிஷ்டூர மனைத்துங் கவனித்துணராதவனுகையால் ஜெயமிருக்கும் வரையில் பயமெனுகாதென, மனமகிழ்வெய்தி தனது பத்தினியாகிய சத்தியவசனியைப்பார்த்துச் சொல்வதாயினன்.

அமிர்தவாசகன்.—பெண்ணே! நாம் அறுசுவைப் பதார்த்தத்துடன் அமுதருந்தி அநேக நாளாயிற்று. அன்றியும், நமது காலவித்தியாசத்தினால் கவலையுற்று மனமெலிந்து வனவாசியாயலைந்து "கானகத்தில் வசித்துலாவும் பக்ஷிகளைப்போல்" காய், கனிகளைப் புசித்து, ஜலனீரருந்தி மழையால் நனைந்து, பனியால் நடுக்குற்று, பருதியின் வெப்பத்தால் உலர்ந்து திரேக சௌக்கியமின்றிய தாலும், பித்தமதிகரித்தாலித்திரையில் நினைவுமாறிமாறி நினைப்பதெல்லாம் கனவென மதித்துக் கலவரப்படுதல் ஆச்சரியமன்றே? பிராணநாயகி!

என, காலவித்தியாசத்தில் விளைந்த கருத்தமைவுந் தன்மையாய் கிரகசாரபலனுஞ் சரியாய்வந்தெதாத்துக்கொண்டமையினால் மனத்தைரியத்துடன் பத்னியாளை அழைத்துக்கொண்டு கானகமார்க்கமாய் வருகையில்; காதவழிக்கப்பால் மகததேசத்தின் மாட மாளிகை கூட கோபுரங்களின் தோற்றங்கண்டு மனமகிழ்ந்து நமது வனவாசமும் இன்றோடொழிந்தது நமக்குற்ற துயரனைத்தும் "பருதியைக்கண்ணுற்ற பனிபோல்" பறந்துப்போய்விட்டதென மனோல்லாசமாய் அந்நகரத்திற் சென்று சிலநாள் வசித்திருந்து தமது தேசத்திற் சேருவோமென யோசித்து, அந்த மகததேசத்தின் தர்மசத்திரத்தில் வந்தமர்ந்து மனோல்லாசமாயிருந்தனர்.

காக்ஷி 2.

தேசம். மகததேசம்.

சூதாகாயகர்.

இராஜன். மனோல்லாசன்.

மந்திரி. மதியுல்லாசன்.

கழைக்கூத்தர், தலையாரி, சத்தியவசனி, சேவகர்.

தர்பார்.

இங்ஙனம் நிற்க, மாநிலத்தோர் புகழுறும் மகததேசத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்திருந்த மனோல்லாசமஹாராஜனானவன் நவரத்தினகசிதமாய்விளங்கும் மணிமகுடஞ் சிரசிற்சூடி, செங்கோலைக் கரத்திலேந்தி, "பூலோக இந்திரனைப்போல்" சிம்மாசனத்திலமர்ந்து மனுமுறை வழுவுறாது துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனனென் றவனியோர் புகழ்ந்துரைப்ப, சிற்றரசர் திறைசெலுத்த தீர வீரப்ரகாசமாய் அரசியற்றுகையில் அருகிலிருக்கும் மந்திரியாகிய மதியுல்லாசனைப் பார்த்துச் சொல்லதாயினன்.

மனோல்லாசன்:—மந்திரி? இன்றையதினம் நமது சபையோர் மனக்களிப்பின்றி யொருவாறாயிருப்பதால் இச் சபையிலிருக்கும் யாவரும் அகமகிழ்வெய்தி, ஆனந்தமெய்துந் தன்மையாய் விநோதவேடிக்கையாகிய காலக்ஷேபத்திற்கியன்ற அப்சர ஸ்திரீகளினுஞ் சிறப்புற்றிலகும் அழகமைந்த நாட்டியப்பெண்களை வரவழைத்து நடனஞ்செய்யும்படியாய் ஆக்ஞாபிப்பாய்.

மதியுல்லாசன்:—அரசே! நீவிர் நவின்ற துண்மையே. ஆயினும், என் மனதில் ஓர்வித விருப்பமுண்டாயின. அஃதியாதெனின்! நமது நகர்புரத்திலிருக்கும் சிற்றூரில் சில கழைக்கூத்தர் வந்திருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒவ்வொருவனும் இந்திரஜாலம், மகேந்திரஜாலம், தந்திரஜாலத்திற் சிறப்புற்றோங்கும் கீர்த்திப்ரகாசமாய் தரணி

யோர் புகலரும் விநோத வேடிக்கையாகிய ஜாலவித்தை செய்கின்றனரெனக் கேள்வியுற்றேன். ஆதலின், அவர்களை இங்ஙனம் வரவழைத்தால் மிகவும் மேன்மையாய் விளங்குமெனயோசிக்கின்றேன். ஆயினும், உமது கருத்திசையுமோவென சந்தேகிக்கலாயினேன்.

என, நவின்றமையைத் தாங்கவனித்துணர்ந்த மனோல்லாச மஹாராஜன் மந்திரியின் வாய்மைக்கிணங்கி அவ்வாறேயாகுகவெனச் சம்மதித்தமையால் மதியுல்லாசன் மனமகிழ்ந்து, அத்தருணமே தலையாரிகளை யனுப்பி கழைக்கூத்தரை வரவழைத்து, வசந்தமண்டபத்தில் நவரத்தின கசிதமாய் விளங்கும் சித்திரவிசித்திர சிங்காரபந்தலியற்றி கழைக்கூத்தருக்கு வேண்டிய வெகுமதியளித்து தரணியோர் கண்ணுற்றகமகிழ மாயஜாலவித்தைகளை நடத்தும்படி ஆக்ஞாபித்தனன். அவர்களனைவரும் மனமகிழ்ந்து இராஜசபையிலிருப்போர் ஆனந்தமெய்த தாம் கற்றுணர்ந்த வித விதமாகிய மாயஜால வித்தைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் இவ்வித ஆர்ப்பாட்ட வேடிக்கையாயிருக்கையில், அந்நகரத்தின் தர்மசத்திரத்திலிருக்கும் சதிபதிகளாகிய சத்தியவசனியும், அமிர்தவாசகனும் தமக்குற்ற ஆபத்தனைத்தும் நினைந்து நினைந்து மனமெலிந்து, துயருறுவதும், மகிழுறுவதுமாயிருக்கையில், அன்றையதினம் அமிர்தவாசகனானவன் தனது மனையாளைச் சத்திரத்திற்றானே மிகவும் ஜாக்கிரதையா யிருப்பாயென்றாக்ஞாபித்து "பின்னால்வரும் ஆபத்தை முன்னறியாமல்" அந்த மகததேசத்தின் மாட்சிமையைக் கண்ணுற்று வருகுவோமென்றுவனுற்று, இராஜவீதியிற்செல்லுந்தருணம் வழியிலிருந்த வசந்தமண்டபத்தில் கழைக்கூத்தர் கழிகளை பூமியில்நாட்டி கயிற்றாலிணைத்திருக்கும் கம்பத்தின்மீது கையை ஊன்றிக் கிரணம்போடுவதும், தரணியோர்மனமிரங்குந்தன்மையாய் தலைகீழாய் ஊஞ்சலாடுவதும், காண்போர்சபாஷெனமெச்சத்தகுந்த உசிதம் பொருந்திய மாய ஜால வித்தையென்க; யாவரும் ஆச்சரியத்துடன் தங்கிருகரங்களையுந்தட்டிக் கலீரென நகைத்துமன்

மகிழ்வித்த கழைக்கூத்தர்களிற் சிற்சிலர் பற்பலவிதமாகிய ஜாலவித்தைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் இவர்கட்காசிரியனாய்விளங்குங்கூத்தன் கயிற்றின்மீது ஓர்காலையூன்றி மற்றொருகாலை கம்பத்தின்மீதூன்றி வீரத்தன்மையாய் இருகையினாலும் மீசைகளை முறுக்கி, அதட்டிக் கனைத்து "பேரிடி முழங்குந் தன்மையாய்" இருபுஜங்களையுந் தட்டிக்கொண்டு "வீரசிங்கத்தைப்போல்" கர்ஜித்து, இடதுகையில் வாளாயுதத்தையேந்தி கரகரவென சுழட்டிக்கொண்டு வலதுகையினால் யாவருக்கும் வந்தனம் புரிவதைக் கண்ணுற்ற மாந்தர்களனைவரும் மனமகிழ்ந்தவராய் வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அத்தருணம், "ஆற்றொணா ஆபத்திற் சிக்கி ஆரண்யவாசியாயலைந்து, ஆண்டவன் கிருபையால் ஆவிக்கபாயமின்றி தப்பிப்பிழைத்துவந்த" அமிர்தவாசகன் அக்கழைக்கூத்தரின் சௌரிய பராக்கிரமங்களைக் கண்ணுற்று அம்மம்மா! இவர்கள் சாமார்த்தியத்தை யாதெனப் புகலுவதென யோசித்து ஆவலாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், கழைக்கூத்தரும் அமிர்தவாசகனுடைய அவயவலக்ஷணங்களைக் கண்டு இத்தகைய சாதுர்ய வீரகேசரியைப்போன்ற விஜயபராக்ரமனாகிய இவனை நமது வசப்படுத்திக்கொண்டால் மிகவும் நலமாயிருக்குமென, ஆவலுற்றவராய்த் தமது மந்திர உச்சாடன வல்லமையால் அமிர்தவாசகனை மயக்கித் தமது வசப்படுத்திக்கொண்டு, தம்மைப்போல் வேஷமணிந்து, தங்களுக்குத் தெரிந்த சிலம்பவித்தைகளையுங் கற்பித்து, சகலதேசங்களிலும் அழைத்துக்கொண்டுசென்று மாயஜாலவித்தைகளும், சிலம்பவித்தைகளும் ஆடிக்கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் "கழைக்கூத்தருடன் மாயஜாலவித்தை சிலம்பவித்தை ஆடிக்கொண்டு ஆனந்தமாயிருக்கும் அமிர்தவாசன் கதி இவ்விதம் ஆர்ப்பாட்ட வேடிக்கையாயிருக்க" சத்திரத்திலிருந்த சத்தியவசனி தனதுமணாளன் மூன்றுநாள்வரையிலும் வாராததைப்பற்றிமனவியாகூலத்தினால் திடுக்குற்று, மனமிரண்டு ஆ! இஃதென்ன விபரீதம்? நமது மணவாளன் இத்தனை

இங்ஙனம் சத்தியவசனியின்கதி "அலைகள் கூட்டத்தி லகப்பட்ட கர்ப்பஸ்திரீகலவரப்படுந் தன்மையாய்" ஆற்றொணு ஆபத்தாயிருக்கையில், இந்தப் பதிவிரதா சிரோன்மணியின் மனக்குறிப்பை அவனித்துணராத மாந்தர்களிற் சிலர் சந்தேகித்தவராய், இந்த உத்தமி உலகில்வசித்தவளாவும் நம்மைப்போன்ற ஜனனமன்று தெய்வலோகத்தில் வசிக்கும் கந்தர்வ ஸ்திரீ யாதோ? ஓர் காரணமாக இம்மார்க்கமாய்ச் செல்லுந் தருணம் அருணோதயமாயினதால் அமரலோகத்திற்கேகமுடியாமல் பகற்கால முழுவதும் இங்ஙனம் வீற்றிருப்பதாகத் தோற்றப்படுகின்றதென் றிசைப்ப. அவர்களிற் சிலர் கந்தர்வஸ்திரீயாகில் சிறகுகளிருக்க வேண்டுமன்றோ? சிறகின்மையினால் தெய்வகன்னியைப்போற் றோற்றது. ஆயினும், தன்னுடன்வந்த தேவமாதர் தமது விமானத்தின்மீது ஆரோகணித்துக் ககனமார்க்கமாய்த் [illegible] மாகிய தேவலோகத்திற்குச் சென்று [illegible] யால் தான் எவ்விதமாய்ச் செல்வோமென மனமிரண்டு இனி யாது செய்குதுமென பயங்கரத்துடன் துயரப்படுவதாகத் தோற்றுதென மர்மமுணராமல் சந்தேகமனத்தினராய் ஒருவருடனொருவர் பற்பலவாறாக தமது கருத்திற்கிசைந்தவிதமாய் பாஷித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் சத்தியவசனி மனமிரண்டு, தனது கதி இனி எத்தகைய ஆபத்தாகுமோ? வென, சித்தம் மெலிந்து, திகைத்திருக்கையில்; அந்த மகத தேசத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் மனோல்லாசமஹாராஜன் அறுசுவைப் பதார்த்தத்துடன் திவ்வியான்னம் புசித்து, தாம்பூலந்தரித்து, நவரத்ன கசிதமாய்த் துலங்கும் ஆடை, ஆபரணங்களணிந்து தனது நேசருடன் நந்தவனத்திற்குச் செல்வதற் கிச்சித்து, அரசினியோர் கண்ணுற்றக மகிழுந் தன்மையாய் "தேவேந்திரன் விமானம்போற் சிங்காரித்திருக்கும்" தேரின்மீது ஆரோகணித்து தனது நண்பர்களுடன் நகர்புறத்தி லிருக்கும் நந்தவனத்தில்வந்து அங்ஙனம் விளங்கும் பூஞ்சோலையில் புஷ்பித்திருக்கும் நறுமணம் வீசும் மணமலர்களின் விநோதங்களைக்

கண்ணுற் றானந்தமாய்த் தென்றற் காற்று வீசுதற் கினிமையான வசந்தமண்டபத்தில் வந்தமர்ந்து, சற்றுநேரம்வரையிலும் தன்னுடன் வந்திருக்கும் நேசர்களுடன் பந்தாடல், பாச்சிகையாடல் முதலான பற்பல விதமாகிய அற்புத திருவிளையாடல் புரிந்து, அங்ஙனம் விளங்கும் விருக்ஷங்களிற் காய்த்துப் பழுத்திருக்கும் மதுரமாகிய இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்துப் புசித்து, குளிர்ச்சி பொருந்திய நன்னீரருந்திக் களைதெளிந்து மனமகிழ்ந்து தனது நேசர்களுடன் தனது தேரின்மீது அமர்ந்து அரண்மனையை நாடிவருகையில் வழியிலிருந்த தர்மசத்திரத்தில் "அலைகட லொலிப்பது போல" பற்பல விதமாய் பாஷித்துக் கூச்சலிடும் ஜனத்திரளின் கூட்டத்தைக் கண்ணுற்று ஆச்சரியமடைந்து தன்னுடன்வந்தவர்களைப் பார்த்துச் சொல்வதாயினன்.

மனோல்லாசன்:—நண்பர்காள்! நமது தர்மசத்திரத்தில் இன்றையதினம் யாதோ? திருவிழாவைப்போல [illegible] ஜனத்திரளின் கூட்டம் வருவதும், போவதுமா யிருக்கின்றனவே. இத்தன்மை யாதோ [illegible] சந்தேகமெய்துகின்றனன். ஆகலின், நீவிர் இத்தருணமே அங்ஙனம்விளங்குஞ் சங்கதி யனைத்தும் விபரமாய்க் கண்டறிந்து வருவீர்,

என, மொழிந்த அரசன் வசனத்தை [illegible] செவியுற்றனர் [illegible] தோழர்கள் யாவரும் அவ்வாறே நன்றெனக் [illegible] சத்திரத்தினருகில்வந்து அங்ஙனமிருக்கும் மாந்தர்களால் சங்கதி யனைத்தும் விபரமாய் விசாரித் தெரிந்து, சத்தியவசனியையுங் கண்ணுற்று இத்தகைய ரூபசௌந்தரி நமது தேசத்தில் வந்திருப்பது யாவரியத்தவ தபவலிமையோ? வென, ஆச்சரியத்துடன் தமது வேந்தனாகிய மனோல்லாச மஹாராஜன் முன்பாகச் சென்று தாங்கள் விசாரித்தறிந்ததனைத்தும் விபரம் விபரமாய்ப் புகன்றனர். இவ்விவரங்களைச் செவித் துணர்ந்த வேந்தன் ஆச்சரியமடைந்து, அத்தகைய அழகமைந்த ரூபசௌந்தரி நமது தேசத்தில் வந்திருப்பதற்கு காரணம் யாதோ? வென, சந்தேகித்தவனாய் சத்திரத்தினருகிற்சென்று

உத்தம குணமமைந்த சத்தியவசனியைப் பார்த்து ஆ ஹா! எனது ஆசை நேச விஸ்வாச மிகுந்த அழகானந்த சிங்காரி! "மஹான்களாற் புகழுறும் மாக்ஷிமைபொருந்திய" இந்த மகத்தேசத்தில் "சித்திரப்பதுமையுயிர்பெற்றுலாவுந்தன்மை யாய்" இத்தரை இவ்விணைப்பு "சித்தசன்தேவிபோற்" பிரகாசமாய் வந்திருக்கும் ரூபசௌந்தரி! நீ வசிப்பது எங்கே? யாது காரணமாக இங்ஙனம் வந்திருக்கலாயினையோ? யான் கவனித்துணர்க விருப்புற்றேன். என்றுன் விபரமாய் மொழிகுவாயென் றிசைப்ப, சத்தியவசனி திடுக்கிட்டு திகிலை யடைந்து இஃதென்ன விபரீதம்? ஆபத்தின்மேலும் ஆபத்தாய் வருகின்றதே. இனி யாது துயரெய்துமோ? வென [illegible] கொடுக்கும் அவ்வாப்புருனது இனி யாது [illegible] மோ? வென, கண்ணீர்த்ததும்பக் கலக்கத்துடன் சொல்லலாயினள். [illegible]

சத்தியவசனி:—ஐயா மன்னவா! [illegible] பர் புகழுறும் மஹாராஜேஸ்வரா! யான் வசிப்பது சுந் [illegible] ரம், எனது மணாளனும் யாத்திரை வாசியாய் [illegible] மஹான்களாற் பூஜிதம்பெறும் திவ்ய க்ஷேத்திரங்க ளனைத்தும் [illegible], பக்தி விஸ்வாசமுறை [illegible] தேவாலய தரிசனமும் [illegible] யான் [illegible] கொண்டு [illegible]. ஆயினும், அந்த [illegible] இந்த க்ஷேத்திரந்தான் [illegible] இங்ஙனம் வந்திருக்கின்றேன். எனது மணாளன் [illegible] பார்த்து [illegible] வேண்டும்பொருட்டு இந்நகரத்தின் கடைவீதியிற் சென்றவர் மூன்றுநாள் வரையிலும் வரக்காணவில்லை. அன்றியும், அவர் வழி தெரியாமல் என்னைத் தேடிக்கொண்டு அலைகின்றாரோ? [illegible] என் மனம் [illegible] விசனமெய்து [illegible].

என, கண்ணீர்த்ததும்பக் கதறியழுது துயரப்படுவதைக் கண்ணுற்ற யாவரும் பரிதாபமெய்தவும், மனோல்லாச மஹாராஜன் மனமகிழ்ந்து இன்னவுரையை [illegible] போன்ற அழகலங்கார ரூபசௌந்தரி [illegible] [illegible] பெண்ணே! நீ [illegible] வேண்டாம். இத் [illegible] அரண்மனைக்கு வந்து இந்த [illegible]ப் பரிபாலனஞ்செய்யும் என்னைத் [illegible] பெருமையாய் வாழ்ந்திருப்பாய். [illegible] சுந்தராயியெனும் மாதரசே யென்ப் புகன்றனன்.

சத்தியவசனி:—ஐயா! மஹாப்ரபு! தரணியைப்பரிபாலனஞ் செய்யும் அரசர்க்கதிபதியாகிய நீவிர் இத்தகைய அற்ப மொழி புரைப்பது நன்றல்ல. அன்றியும், "பரஸ்திரீ கமனம் பரலோகநாசனம்" என்பது, கேள்விப்பட்டதில்லையோ? கவனி [illegible] கிலீரோ? அந்நிய மாதரை இச்சிப்பது மாநிலம் [illegible] தும் மன்னவர்கட்கழகின்மையன்றோ? அரசர்க்கதிபதியே! நீவிர் சாஸ்திர புராண நூன்முறை பலவுங் கற்றுணர்ந்தும் ஆலோசியாமல் "மணாளனை [illegible] மனவியாகுலத்தினால் திகிலுற்றிருக்கும்" ஏழையாகிய என்னைத் திருமணஞ்செய்துகொள்ள விருப்பமெய்தலாயினேனென் றிசைப்பது நன்றல்ல.

என, மொழிந்தவை யனைத்தும் கவனித்துணர்ந்த மனோல்லாசமஹாராஜன் சற்றுயோசித்து, இந்தப்பெண் தனக்குற்ற கஷ்ட நிஷ்டூர ஆபத்தின் கொடுமையால் மனம் [illegible] நம்மை இவ்வாறு இகழ்ந்து தூஷிக்கின்றனள். ஆயினும், எவ்விதமாயினும் தந்திரமாய் நன்மொழி புகன்று கைவசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டுமென, மதித்துச் சத்தியவசனியைப் பார்த்துச் சொல்லலாயினன்.

மனோல்லாசன்:—பெண்ணே! நீயாதும் மனவருத்தமெய்தாமல் எனது அரண்மனையில் வருவாயாகில் நீ, அனுபவிக்கும் விரதபங்கமெய்தாமல் சுகமாய் ஜீவித்திருப்பாய்.

பிறகு, நின் மணாளன் உன்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தால் உமக்குச் சில பொன், பொருள் தந்து உமது தேசத்திற்கு அனுப்பிவிடுகிறேன். இதனுக்குச் சம்மதமா?

என, வினவிய வேந்தன் வாய்மையைக் கவனித்துணர்ந்தும் மர்மம் இன்னதென்றுணராத சத்தியவசனி சற்றுநேரம் ஆலோசித்து இந்த அரசன் சொல்வதும் உண்மையே. அஃதேனெனின் நமது மணாளன் இந்நகரத்தில் வழிதெரியாமல் எங்ஙனமோ? தேடியலைகின்றாற்போற் றோற்றுகின்றது. ஆயினும், நாம் இந்த அரசன் வார்த்தைக் கிணங்கி அரண்மனையிற் சென்று, உண்மையாய் விரதம் அனுஷ்டிப்பதுபோற் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்து நமது மணாளன் வந்தால் அவனுடனே நமது தேசத்திற்குச் செல்வோமென மதித்துப் புகல[illegible].

சத்தியவசனி.—அரசே! [illegible] னித்த என் மனம் மிகவும் சந்தோஷமாயது. அஃதேனெனின் யான் அனுஷ்டிக்கும் விரதாரம்பஞ்செய்து ஒரு மாதமாகிறது. இன்னும், ஐந்துமாதத்தில் முடிவுபெறும். ஆயினும், "மைந்தன்வரம் பெறுதற்கு மாவனமணுகி மணாளனைப் பறிகொடுத்து மனமெலிந்திருப்பதுபோற்" சஞ்சலத்துடன் இன்னும் இருக்கையில் "அந்தேவிலன் றுதரிக்குந் துணையாய் வந்தருளும் கருணைநிதியேயென்ற" நீவிர் எனக்கு இத்தகைய உதவிபுரிந்து யான் அனுஷ்டிக்கும் விரதத்திற்கு வேண்டியவையனைத்துந்தந்து ஆதரித்திரக்ஷிப்பீராகில் பலவானுமக்குச் சகலதும் [illegible]செய்வார் மஹாப்ரபு.

என மிகவும் பரிதாபமாய்ப்புகன்றவையனைத்தும் கவனித்துணர்ந்த மனோல்லாசமஹாராஜன் அந்தக்ஷணமே அருகிலிருக்கும் அமைச்சர்களையனுப்பி அரண்மனையிலிருக்கும் சில தாதிப்பெண்களை முத்துச் சிவிகை எடுத்துக்கொண்டு வரும்படி ஆக்ஞாபித்து அழைத்துக்கொண்டு வருகுவிரென விளம்ப, அரசன் வாய்மையைக் கவனித்துணர்ந்த மந்திரி

யும் அவ்வாறே நன்கெனச் சம்மதித்து, காற்றை நிகர்த்த வேகத்தன்மையுடைய சில தூதுவர்களையனுப்பி தாதிகளையும் முத்துச் சிவிகையையும் வரவழைத்து சத்தியவசனியை முத்துச் சிவிகையிலெழுந்தருளச்செய்து அரசனிற் குறிப்பித்த மாளிகையில் அழைத்துக்கொண்டுவந்து அம்மணி இங்ஙனம் வீற்றிருப்பாளென் றிசைத்[illegible] மர்மமுணராத சத்தியவசனி சந்தோஷமாய் இந்நகரத்தரசன் மிகவும் நன்மனதை[illegible] உத்தமவேந்தனென மதித்திருந்தனள்.

இங்ஙனமிருக்க, மனோல்லாசமஹாராஜன் தன்னுடன் வந்தவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு சந்திரத்தை [illegible] அரண்மனையில்வந்து [illegible] அவரவரிருப்பிடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு சத்தியவசனியிருக்கும் மாளிகையிற்சென்று அங்குள்ள காவலிருக்கும் தாதிகளைப் பார்த்து பெண்காள்! வெகு ஜாக்கிரதையாய் இந்த ரூபசௌந்தரியவதி சத்தியவசனிக்குத் துணையாயிருந்து விரதஅனுஷ்டானத்திற்குரியவையனைத்தும் வரவழைத்துத் தருவீரென்பதுகண்டு அவர்களுக்கு [illegible] கொடுத்துவிட்டுத் தனது மாளிகையை நாடிச்சென்றனன். அரசன் வார்த்தையைக் கவனித்துணர்ந்த தாதிப்பெண்களனைவரும் சத்தியவசனியின் விரத அ[illegible] [illegible]துரியவையனைத்தும் சேகரித்து நாள்தோ[illegible] [illegible]பதும் வெகு ஜாக்கிரதையாகக் காவ[illegible]

இவ்வண்ணம், சத்தியவசனியின் கதி "பஞ்சரத்திலிருக்கும் பஞ்சவர்ணக் கிளியைப்போல" ஆற்றொணா [illegible] இருக்கையில் மனோல்லாசமஹாராஜன் சிம்மாசனத்[illegible] [illegible] புரிகின்றதும் மனமின்றி எந்நேரமும் சத்தியவசனியை நினைந்துநினைந்து மருண்டுருகி அம்மாதரசி அனுஷ்டிக்கும் விரதம் முடிந்தவுடன் அவசியமாயினும் தந்திரஞ்செய்து நமது மனமகிழ திருமணம் புரிகுவோமெனும் ஆசையால் நாள் இராஜசபைக்கு வந்து யாவரும் அவரவரிருப்பிடஞ்சென்ற பிறகு சத்தியவசனி யிருக்கும் மாளிகையில்

தளம்பக் கலவரத்துடன் நிகிலுற் றிருப்பதைக் கண்ணுற்ற வேந்தன் ஆச்சர்ய மெய்தி அருகி லிருக்கும் மந்திரியைப் பார்த்துச் சொல்லலாயினன்.

மஹேல்லாசன்:—மந்திரி! இஃதென்ன! விபரீதம்? எனது ஆசை நாயகியின் தோழிப்பெண்கள் ஓர்வித மன வியாகுலத்துடன் வந்திருக்குங் காரணம் யாதோ? விபரமாய் விசாரித் துணர்வாய்.

மந்திரி:—பெண்காள்! இன்றைக்கென்ன ஓர்வித விபரீத ஆபத்திற் சிக்கியவாறு போல் சித்தமெலிந்து துயருற்று அழுதகண்ணுஞ் சிந்திய நாசியுமாய் மதிமயங்கி அதிகவிசன மெய்தி மஹா வியாகூலத்துடன் நாணமும் நடுக்கமு மொழிந்தோராய்த் திறவா மௌன நிலையுடன் சித்திரப்பதுமை களைப்போலவரிசையாக நிற்கலாயினீர். ஆயினும், உமக் குற்றவபாயம் யாதோ? யான் கவனித்துணர்க விபரமா யியம்புகவீர்.

என, வினவியதைக் கவனித்த தாதிகள் கொல்லென்று வீறும் மனம்பதறி வாய்குளறி திடுக்கிட்டு ஐயா! யாங்கள் இரவும் பகலும் வெகு ஜாக்கிரதையாக காவலிருக்கும் காலை வித்தியாசத்திற் கொங்கிய பிரகாசமாய பலன்சேர்ந்து கவலைப்படுத் துங் கன்னிகையாம் நேற்றிரவு "பஞ்சரத்தி லிருக்கும் பஞ்ச வர்ணக்கிளி பறந்தோடியதுபோல்" மாளிகையி லிருந்த சத்தியவசனியானவள் ஓடிப்போய் விட்டனள். இனி இவ் விபரீதத்திற் கியாது செய்குதுமென் றிசைப்ப அருகிலிருந்தோர் திடுக்கிட்டனர். ஆச்சர்யமெய்த அரசன் துடிதுடித்து ஆ! எனது ஆசைக்குகந்த நாயகியாகியவளைப் பிரிந்து இனி இந்த ஜகத்திலே ஜீவித்திருப்பேனோ? வென்க, மனமெலிந்து ஆசனப் பக்கத்தில் அருகிலிருக்கும் அமைச்சர்கள் அரசனைத் தேற்றி தைரிய வார்த்தை மொழிந்தனராயினர்.

மந்திரி:—அரசே! நீர் இங்ஙனம் அயர்வதால் யாது பலன்? யாதொரு பொருளும், "கிட்டாதாயின் வெட்

டென மற" என்பதற்கிணங்க, மனம் வெறுத்திருப்பது மாந்தர்கட் கழகென்க மாநிலத்தோர் புகலுதும். நீதி வாக்கியப்படியே மனமகிழ்ந் திருப்பதே சௌக்கியமன்றோ? அன்றியும், நீவிர் சகல சாஸ்திர புராண நூன்முறை பலவும் கற்றுணர்ந்த வள்ளலெனக் கீர்த்தி வாய்ந் திருந்தும் அற்பமாகிய ஓர் ஸ்திரீயை நினைந்து இத்தகைய துயருறுதல் உமக்கழகின்மை யன்றோ?

என, பற்பல நீதிவாக்கியங்களாலும் அரசன் மனதைத் தேற்ற மஹேல்லாசன் சற்றுயோசித்து இனி அந்த சத்திய வசனியை நினைந்து நினைந்து மனமுருகுவது காண்போரிகழுந் தன்மையென மதித்து மன தைரியத்துடன் தாதிகளைக் கண்ணுற்று "கோபாக்கினி ருத்திரன்போற்" சினந்து சொல்வதாயினன்.

மஹேல்லாசன்:—மந்திரி! இத்தப்பெண்களின் அஜாக்கிரதையினால் சத்தியவசனி போய்விட்டன ளன்றி, இவர்கள் ஜாக்கிரதையுடன் காவலிருந்தால் அந்தக் கன்னிகை மாளிகையிலிருந்து செல்வாளோ? ஆதலின், இந்தத் தோழிப்பெண்களை இத்தருணமே நகரைவிட்டுத் துரத்தி விடுவீர்கள்.

என, மொழிந்ததை யனைத்தையுங் கவனித்துணர்ந்த மந்திரி பிரதானிய ரனைவரும் அவ்வாறே நன்றெனச் சம்மதித்து தலையாரிகளால் "அந்தத் தாதிப்பெண்களனைவரையும், மகத தேசத்தை விடுத்து மறுநகரேகி ஜீவிப்பீரென்க" ஆரண்ய மார்க்கமாய்த் துரத்திவிட்டனர்.

இங்ஙனம், தாதிப்பெண்களின் ஜீவனம் ஆபத்தெய்திய ஆரண்ய வாசியாய்ப் போய்விட்டமையால், மாளிகையி லிருந்து தப்பித்துக் கொண்டோடிய பதிவ்ரதா சிரோன்மணியாகிய சத்தியவசனி கானக மார்க்கமாய்ச் செல்லுகையில் வழியிலெதிருற்றவோர் நந்தவனத்திற் சென்று தாமரைப் பொய்கையினிறங்கி ஸ்நான பானஞ் செய்துகொண் டயர்வும் முடிக்க

கொண்டு அங்ஙனம் விளங்கும் விருக்ஷங்களிற் பழுத்துள்ள மதுரமாகிய இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களைப் பறித்துப்புசித்து நன்னீரருந்திக் களைதெளிந்து குளிர்ந்த காற்று வாடைவீசுதற் கினிமைபொருந்திய வசந்த மண்டபத்தில், சற்றுநேரம்சயனித்துவிழித்தெழுந்துமறுபடியும்அவணிருந்துமீண்டு ஆரண்ய மார்க்கமாய்ச் செல்லுந்தருணம் வழியி லெதிருற்ற ஓர்நதியைக் கண்ணுற்று மனமெலிந்து, தனது காலவித்தியாசத்தினால் கணவனைப் பிரிந்து கருதொணு கவலையுற்றுத் துயரடைவதிலும் தனது, கற்புநிலைக்குப் பழுதுறுவண்ணம், மரணமெய்துவதே சிலாக்கியமென மனந்துணிந்து அந்நதியின் கரைமீது வந்து சற்றுநேரம் ஆலோசித்தும் பின்னும் தன் மனதைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு சரீரத்துடன் தரணியில் ஜீவித்து நிர்வகிக்கமுடியாமல் இத்தகைய கஷ்டநிஷ்டூரமெய்தி துயருறச் செய்தனவே, அநியாயமாய் ஆற்றில்வீழ்ந்திறந்தால் யாக்கையின்றிய அலகையாய்த் திரிந்து கானகத்திற் கருதொணு சஞ்சலத்துடன் அலைந்துதிரிந்து ஆற்றொணு ஆபத்திற் சிக்கி அந்நியர் சரீரத்திற் பிரவேசித்து மாந்திரிகர் மந்திரத்தாற் கட்டுண்டு, சாகினியோரிகழ வசைமொழியேற்று நான்முகன் விதித்த வாழ்நாள் குறுகி காலனாரணுகும் வரையில் துன்பமே வந்தெய்துமன்றோ? என, மதித்து நாம் இன்னும் சிலநாள் வரையினும் வனவாசியாய்த் திரிவோமாகில் "கர்த்தவ்யத்தின் செயலால்" நமக்கு நற்காலம் வந்தெய்திடில் நமது பிராணநாதரைக் கண்ணுற்று மனக்கவலை யகன்று நம் தேசத்திற்சென்று மணாளனுடன் வாழ்ந்திருப்போமென மனதைரியத்துடன் ஆரண்ய மார்க்கமாய்ச் செல்வதாயினள்,

இங்ஙனம், சத்திய வசனியின் கதி "வென்றேன் விதியையென்றால் அன்றே தீங்குற்றதெனும் தன்மையாய்" மணாளனை இழந்து மகததேசத்து அரசனாற் சிறைச்சாலையிலிருந்து துயராற் களைத்து சோர்ந்து கர்த்தவ்யத்தின் செயலால் தப்பித்துக்கொண்டு கானக மார்க்கமாய் வருகையில் வழியி லெதிருற்ற பயங்கரமான ஆரண்யத்தில் "காலனாதரைப்

போல்" கறுத்த சரீரத்துடன் விகாரரூபமாய்க் காண்போருளங்கலங்கி மனமெலிந்து திடுக்கிட்டுத் திப்ரமை யடையுந்தன்மையாய் தமது கரத்தில் கத்தி, கட்டாரி, பரவு, பரிசை என்னும்பற்பல ஆயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு கொலைபுரியுங் குரூர பார்வையுடன் கொக்கரித்து வழிப்போக்கரை அடித்துப் பொருள்பறிக்கும் துர்க்குண மமைந்த திடகாத்திர திருடர்களிருவரும் அம் மார்க்கமாய் வருகையில்வழியி லெதிருற்ற பதிவிரதா சிரோன்மணியாகிய சத்தியவசனியைக் கண்ணுற்று மனமகிழ்ந்து, ஆ! ஹா!! இஃதென்ன ஆச்சரியம் இந்த பயங்கரமான கானகத்தில் இத்தகைய ரூபசௌந்தரிய அழகலங்கிர்த சிங்கார ஜெகன் மோகினியைப் போற் காண்போர் மதிமயக்க மெய்துந் தன்மையாய் வருகின்ற ஸ்திரீ எந் நகரத்து இராஜ புத்திரியோ? அன்றியும், இத்தகைய ரூபசுந்தரியைத் திருமணம் புரிந்து பெருமையாய் வாழ்ந்திருப்பதே சிலாக்கியமன்றி வீணிற் சரீரத்தைச் சுமந்து திரிவதா லாயபயனென்?

குரூரன்:—தம்பி! நீ! சொல்வதைப் பார்க்கிலும் எனக்கும் அவ்விதமே இந்த ரூப சுந்தரியின் மீது மிகவும் ஆசையா யிருக்கின்றது. ஆயினும், நாம்இத்தருணமே அந்தப் பெண்ணை நமதுவீட்டிற் கழைத்துக்கொண்டு போவதே சிலாக்கிய மென்க. யோசிக்கின்றேன்.

கறுப்பன்:—அண்ணா! நீவிர் புகன்றவையனைத்தும் கவனித்துணர்ந்தயான் மிகவும் மனமகிழ் வெய்தினேன், அஃதேனெனின்! "இல்லறமல்லது நல்லறமன்று" என்பதுபோல், நாமெத்தனை நாள் வரையினும் மனையாளின்றிய மனவியாகுலத்தினால் சுக போஜனமின்றி கஷ்ட நிஷ்டூரமெய்திகாலங் கழிப்பது.

என, திருடரிருவரும் பாஷித்துக்கொண்டு சத்தியவசனியருகில் வந்து பெண்ணே! நீயார்? யாதுகாரணமாக இந்த கானகத்தில் தனிமையாக வருகலாயினை யென்றிசைப்ப, சத்

தியவசனி திடுக்கிட்டு திகிலடைந்து இராவணேசுரனைப் போன்ற இவ்விரண்டு திருடர்களிடத்தினின்றும் எவ்வாறு தப்பித்துக்கொண்டு செல்வேனென "புலிவாயிற் சிக்கிய பசுவைப்போல" மனந்துடித்துத் திகைத்து நடுக்குற்று மயங்குவதைப் போதற்கும் நாவெழாமற் கலங்கிக் கர்த்தனைத் துதிக்குந் தனது காலவிதியினைச் சபித்து நின்றனள். இதைக்கண்ணுற்ற தம் பக் கல்வரத்துடன் தத்தியமூவதைப்பார்த்து "பெண்மனமென்றால் பேயுமிரங்கும்" என்பதுபோல, திடசாத்திரகுணமமைந்த திருடர்களிருவரும் பரிதாபமுற்று பெண்மணீ! நீ இத்தகைய மனவருத்தமெய்தி விசனப்படவேண்டாம் யாங்களிருவரும் வீராதிவீரர் ஜெயப்பிரதாபர். நீ! எங்களுடன் வருவாயாகில் எத்தருணமும் உனக்கு யாதொரு துயரமுமின்றி மனமகிழ்ந்திருப்பாய் எமது ஆசைக்கிசைந்த சரசநாயகி யென, நன்மொழி புகன்று சமாதானமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் சத்தியவசனி மனந்திகைத்து ஒன்றுந் தோன்றாமல் சஞ்சலமாயிருந்தனள்.

இங்ஙனம், இம்மூவரின்நிலை இவ்விதவிபரீத வேடிக்கையாயிருக்கையில் பாஞ்சாலதேசத்தின் நகர் சோதனைத் தலையாரிகள் காவகமார்க்கமாய் வருகையில்திருடர்களிருவரும்பார்த்துமனமிரண்டு இனியாதுசெய்குதுமென திகிலுற்று "திருடனைப்போல" திப்ரமையுடைந்து எந்தவழியாயோடிப்போவோமென்று நாற்புறமும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் தலையாரிகள் திடீரென ஓடிவந்து இவ்விருவரையும் பிடித்துக்கொள்ள திருடர் மனஸ்தைரியம் விடாமல் "சாகப்போகிறவனுக்குச் சமுத்திரமும் நிகரல்ல" வென்பதுபோல் வீராவேசத்துடன் ஆரம்பித்து "பசுமந்தையில் புகுந்த வேங்கையைப்போல" தமது கரத்திலிருக்குங் கத்தியினால் தலையாரிகளிற் சிலரை வெட்டியும், குத்தியும், சின்னாபின்னஞ்செய்யுந் தருணம் மற்றவர் முனைந்து இவ்விருவரையுங் கைப்பிடியாகப் பிடித்துச் சத்தியவசனியையும் அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்கு வருகலாயினர்.

காக்ஷி. 3.

தேசம்.	பாஞ்சாலதேசம்.

கதாநாயகர்.

மஹாராஜன்.	சந்திரவதனன்.
மந்திரி.	சற்குணன்.

தலையாரிகள், கொலைஞர், திருடர்கள், சத்தியவசனி, சந்நியாசி.

இங்ஙனம், பாஞ்சால தேசத்தரசனாகிய சந்திரவதன மஹாராஜன் தனது மந்திரிபிரதானியர் இருபுறமுஞ் சூழ்ந்திருக்க மணிமகுடஞ் சிரசிற்சூடி நவரத்தின கசிதமாய் விளங்கும் சிம்மாசனத் தமர்ந்து அரசவை மாளிகையில் அருகிலிருந்த மந்திரியைப் பார்த்துப் புகல்வதாயினன்.

சந்திரவதனன்.—மந்திரி! நமது அரண்மனையில் இத்தனை வீராதிவீரர்கள் காவலாயிருக்க, நேற்றிரவு திருடர்கள் வந்து பொக்கிஷத்திலுள்ள நவரத்தினங்களையும் பொன்பணி பூஷணங்களையுந் திருடிக்கொண்டுசென்றதுகள்வரைப் பிடிக்க முடியாமல் சத்தியத்தை யாவரும் நிருந்தனரே. ஆதலின் இத்தகைய அற்பவீரர்களிருப்பின் எத்தருணமும் அபாயமேற்படுமன்றோ?

சற்குணன்.—அரசே! நமது அரண்மனைக் காவலாளிகளின் அஜாக்கிரதையினால் இவ்வாறேற்படலாயின. ஆயினும் அவர்கட்கு விதித்த ஏற்பாட்டிற் கிணங்க அன்னோர் கானகமார்க்கமாய்ச் சென்று கள்வரைப் பிடித்துக் கொண்டு வருவார்.

என, மொழிந்ததனை யுணர்ந்த சந்திரவதன மஹாராஜன் ஒருவாறு மனந் தேறுதலையடைந் திருக்கையில் தலையாரிகள் திருடர்களையுஞ் சத்தியவசனியையும் அழைத்துக்கொண்டு வருகையில் சிம்மாசனத் தமர்ந்திருந்த சந்திரவதன மஹாராஜன் சத்தியவசனியைப் பார்த்து வெகுஆத்திரத்துடன் வினவுதலாயினன்.

சந்திரவதனன்:—மந்திரி! இந்நகைய அழகமைந்த சிங்காரி இந்தத் திருடருடன் வருவதற்குக் காரணம் யாதோ? விசாரிப்பாய்.

என, நவின்றமை யுணர்ந்த அமைச்சனும் அவ்வாறே நன்றெனச் சம்மதித்துத் தலையாரிகளை வினவுகையில் அன்னோர் புகல்வதாயினர்.

தலையாரிகள்:—மஹாப்ரபு! இந்தத் திருடர்கள் நேற்றைய தினம் நமது அரண்மனையில்வந்து பொக்கிஷத்திலுள்ள திரவியத்தை அபகரித்துக்கொண்டு ஆரண்ய மார்க்கமாய் ஓடி விட்டமையால் யாங்கள் உமது ஆக்ஞையின்படி இவர்களைத் தேடிக்கொண்டு ஆரண்ய மார்க்கமாய்ச்செல்கையில் வழியிலெதிருற்ற கானகத்தில் இந்தப் பெண்ணுடன் இந்த திருடர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து யாங்களனைவரும் மெல்லென நாற்புறமுஞ்சூழ்ந்து இந்த திருடர்களைப் பிடிக்கமுயலுந் தருணம் இவ்விருவரும் தமது கரத்திற்றாங்கிய கத்தியினால் சிலரைக் கொன்று விட்டனர். யாங்கள் மாத்திரம் தந்திரமாய்த் தப்பிப் பிழைத்து இந்த திருடர்களைப் பிடித்துக் கயிற்றாற் பிணைத்துக் கட்டிக்கொண்டு இந்தப் பெண்ணையும் அழைத்துவருகலாயினோம்.

என, நவின்றமை யுணர்ந்த மந்திரி பிரதானியரனைவரும் ஆச்சர்ய மெய்தவும் சந்திரவதன மஹாராஜன் சற்றுநேரம் யோசித்து இந்தத்திருடர்கள் இந்தப்பெண்ணை யாதோ? தந்திரமாய் வஞ்சித்துச் செல்வதாயினர். அன்றியும் இந்தத் துஷ்டர் உயிருடனிருந்தால் அவனியில் வாழும் அநேகமாந்தர்கட்கு ஆபத் தெய்துமென மதித்து திருடர்களின் சிரசை வெட்டிக்கொன்று விடுவீரென, கொலைஞர்கட்கு ஆக்ஞாபித்து, சத்தியவசனியைப் பார்த்து, பெண்ணே நீயாது காரணமாக திருடர்களிடம் அகப்பட்டு திகைத்துப் பயந்து கண்ணீர்ததும்ப விசனமெய்தலாயினையோ? வென்றிசைப்ப

உத்தமியாகிய சத்தியவசனி மனமிரண்டு இஃதென்ன விபரீதம் ஆபத்தனைத்தும் அடுக்கடுக்காய் வந்தெய்தி அலைச்சற்படுத்தலாயினவேயென கலவரத்துடன் இன்னமென்னென்ன ஆபத்தெய்துமோ! வென, நினைந்து மனவியாகுலத்துடன் சந்திரவதன மஹாராஜனைப் பார்த்துச் சொல்லுதாயினள்.

சத்தியவசனி:—ஐயா! மாநிலத்தோர் புகழ்ந்துரைப்பக் கீர்த்தியாய்ந்து மநுநீதி வழுவின்றி அவனியைப் பரிபாலனஞ்செய்யும் அரசர்க் கதிபதியாகிய மஹாராஜ ராஜேஸ்வரா! எமக்குற்ற பொல்லாத காலத்தினால் யானும் என்து மணாளனும் மற்றநகரஞ் சென்று ஜீவித்திருப்பதற்கு மனந்துணிந்து ஆரண்யமார்க்கமாய்ச் செல்கையில்கால வித்தியாசத்திற் கேற்றாற்போல ஒருவரை யொருவர்பிரிந்து வழிதெரியாமலலைந்துக்கொண்டிருக்கையில் வழிப்போக்கரை அடித்துப் பொருள்பறிக்கும் திருடர்களிடம் அகப்பட்டு மனமிரண்டு இனி யாது செய்குவோமென திகைத்திருக்கையில் இவர்கள் பென்னை இவ்வனம் அழைத்துக்கொண்டு வரலாயினர், மஹாப்ரபு,

என, மொழிந்தவை யனைத்துங் கவனித்துணர்ந்து சந்திரவதன மஹாராஜன் மனமகிழ்ந்து பெண்ணே! நீயாதும் துயரெய்தி விசனப்படவேண்டாம் உனக்கு நற்காலம் வாய்த்தமையால் இங்ஙனம் வருகலாயினை ஆகையால், நீ என்னை மணம்புரிந்து அரசபத்தினியென்க தரணியோர் புகழ்ந்துரைப்பக் கீர்த்திப்ரகாசமாய் வாழ்ந்திருப்பாய் எனது ஆசைநேச விஸ்வாசமிருந்த சரசநாயகி யென்றிசைப்ப சத்தியவசனி திடுக்கிட்டு நாம் உயிருடனே தரணியி லிருப்போமாகில் இன்னம் மிகுந்த ஆபத்திற் சிக்கி அலைச்சற்படுதற்காகும் ஆகையால் எவ்விதமாயினும் நமது கற்புநிலை தவறாமல் அற்பமாகிய இந்த பிராணனை விடுவதே சிலாக்கியமென யோசித்து அரசன் வார்த்தையைக் கவனித்து பதிலுரைப்பதற்கு ஒன்றுந் தோற்றாமல் மௌனமாயிருக்கையில் சந்திரவதனன்

வரராய் எவர்கள் அதிர்ஷ்டானுகூலமோ? வென காமையில் வருவதுபோல் வருகின்ற இம்மாதரசி யாவர் கழுத்தில் மலர் மாலைசூடி மணம்புரிவரோ வென, ஆசையாய் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் சவுந்தரவல்லி மச்சதேசத் தரசனுகிய வசந்தமஹாராஜன் கழுத்தில் மலர்மாலை சூட்டுதலும் மதிப்பிரகாச மஹாராஜன் தனது அருந்தவப்புத்திரியாகிய சவுந்தரவல்லியை வசந்தராஜனுக்குத் திருமணம்புரிந்து சகலதேசத்தரசர்களும் மனமகிழ்ந்து வாழ்த்தவும் சீதன வரிசைகளும் தந்தனன்.

இங்ஙனம், நிற்க ஓர்நாள் வசந்தராஜன் மராடதேசத்தின்மாக்ஷிமையைக்காணும்பொருட்டுதனது பத்தினியுடன்நகர்புரத்திலிருக்குநந்தவனத்தில்வீற்றிருக்கையில் ஓர்மான் அங்ஙனம் வந்திருந்ததைப்பார்த்து வசந்தன் அதைப் பிடித்துக்கொண்டு வருவதற்குத் துணிந்து அநேகதூரம் வரையினும் துரத்திக்கொண்டு சென்றும் மான் அகப்படாமையால் மனம்வெறுத்து தனது மனவியை விடுத்துவந்த நந்தவனத்திற்குச்செல்லவழிதெரியாமல்மனமெலிந்து ஆரண்யத்தில் அலைந்துதேடிக்கொண்டிருந்தனன். இவன்கதிஇவ்வாறிருக்க நந்தவனத்திலிருந்த சவுந்தரவல்லி மானைப் பிடிக்கச்சென்ற மணாளன் வரக்காணகிலனே இஃதென்ன விபரீதமென மனமெலிந்திருக்கையில் அம்மார்க்கமேவந்த வீரகாந்தனென்னும் ஓர் தனவந்தன் சவுந்தரவல்லியைக் கண்டுபெண்ணே! நீயாரென வினவுதலும் அந்தப் பதிவிரதா தனதுசவிஸ்தாரமனைத்தும் புகன்றமையால் வீரகாந்தன் மனமகிழ்ந்து பெண்ணே! என்னுடன் வருவாயாகில் உமது தந்தையின் இராஜ்ஜியத்திற்கு அனுப்பிவிடுகிறேன் இல்லாவிடில் இங்ஙனம் உனக்கு வெகுவிபரீத ஆபத்தெய்துமென பயங்கரப்படுத்தித் தன்னுடன் அழைத்துச்சென்று தனது மாளிகையில் வீற்றிருக்கச்செய்து தனது தாய்தந்தையருக்குப் புகன்றமையால் அவர்கள் மைந்தனைநிந்தித்து அப்பா! இஃதென்ன விபரீதம் அந்நியன் மனைவியின் மீது ஆவலுற்று அழைத்துவந்ததை நமது இனத்தார்கண்டால் பழிப்பார்கள் ஆகையால் இத்தருணமே, இந்

தப்பெண்ணை எங்ஙனமேனுந் துரத்திவிடவேண்டுமென்று பலபலவாக நன்மொழியுரைப்ப வீரகாந்தன் தாய்தந்தையர்மீது கோபித்து எவருடைய தாக்ஷண்யமும் எனக்கு வேண்டியதில்லை இந்த ரூபசவுந்தரியே எனக்குதகுந்த தாரமாகுமென சத்தியவசனியைப் பார்த்து பெண்ணே நீ யாதும் விசனமெய்தவேண்டாம் பாருனை வெகு மேன்மையாக இராஜஸ்திரீகளினுஞ் சிறப்பெய்திய கந்தர்வ ஸ்திரீகட்குச் சமானமாய் காப்பாற்றுவேன் அன்றியும், நவரத்தின கசிதமாய் விளங்கும் தங்கமயமான மாளிகையொன்றமைத்துத் தருகிறேன் அதில் நீ வீற்றிருப்பாய்சர்வநாயகி யென்றிசைத்து பதினாயிரம் வீராகனை எடுத்துக்கொண்டு மாடமாளிகைகூடகோபுரங்கட்டும் திறமைவாய்ந்த சிற்பசாஸ்திரிகளை அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்குச் சென்றனன்.

இங்ஙனம், வீரகாந்தன் பேராசை விபரீத வேடிக்கையாயிருக்கையில் அவனுடைய தாய் தந்தையர் தனது மைந்தன் துர்க்குணத்திற்கு யாதுசெய்வோமென விசனமெய்துந் தருணம் வீரகாந்தனும் வெளியே போய்விட்டமையால், சவுந்தரவல்லியைப் பார்த்து அம்மணி! நீ எந்ததேசத்து இராஜகன்னியோ? உன்னைப்பார்த்தால் பரிதாபமாயிருக்கின்றது ஆயினும், நீஇத்தருணமேஉன்தேசத்திற்குபோவாயம்மாவென்று நன்மொழி புகன்று அனுப்பினர். சவுந்தரவல்லியும் அவ்வாறே நன்கெனச்சம்மதித்துக் கானகமார்க்கமாய் வருகையில் ஓர் திருடன்கண்டு பயமுறுத்தி பெண்ணே! நீயாது காரணமாக இந்த ஆரண்யத்தில்வந்தனையோ? தெரிவிப்பாயென்றிசைப்ப. சவுந்தரவல்லி மனமிரண்டு ஐயா, யானென் மணாளனுடன் வருகையில் அவர் முன்னதாகப் போயினர்; யான் வழிதெரியாமல் அலைந்து அவரைத்தேடித் திரிகின்றேனென்றிசைப்ப. திருடன்மனமகிழ்ந்து, நாம்இன்றையதினம் யாவர்முகத்தில் விழித்தோமோ "கந்தர்வஸ்திரீயைப்போல" சுந்தரமாகிய கன்னிகை யகப்பட்டனளென்க மனமகிழ்ந்து பெண்ணே! நீ எனது வீட்டிக்குவருவாயாகில் சுகானந்தமாய் வாழ்ந்திருப்பாயென்று பற்பலவிதமாய்நன்மொழிபுகன்றனை

தவறிக்கு. சவுந்தரவல்லி சற்று யோசித்து இனி எவ்விதமாயாவது பிழைத்துக்கொண்டு செல்வோமென்று திருடனைப்பார்த்து ஐயா! யான் உனக்கு யாதொரு அன்னமும் புசியாமல் காய்கனிகளைப் புசித்துக் கொண்டிருந்தமையால் தாகமும் அதிகமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் கொஞ்சம் ஜலங்கொண்டு வருகவென்றிசைப்ப, திருடனும் அவ்வாறே தண்ணீர் சம்பாதிக்கக் கானகமார்க்கமாய்ச் செல்வனாயினான்.

அப்பால், சவுந்தரவல்லி தப்பிப்பிழைத்தோமென்று அ ண்மையார்க்க பார்செல்லுங் காரணம் மோனிகை கட்டுத்தரு கிற்பசாஸ்திரிகளை அழைத்துக்கொண்டு வரச்சென்ற வீரகாந்தனென்பவன் தனது வீட்டிலிருந்து சவுந்தரவல்லியைக் காணாமையால் தாய்தந்தையர்களோடு கோபித்து ஆரண்யமார்க்கமாய்த் தேடிக்கொண்டு வருவதைக் கண்ட சவுந்தரவல்லி வீரகாந்தனைக் கல்லாய்ச் சபித்து வருகையில் திருடன் வந்ததனால் அவனையும் கல்லாய்ச் சபித்து எனது நாயகனை என்றைக்குக் காண்பது தெய்வமேயென்று கண்ணீர் ததும்பக் கலவரத்துடன் அழுதுகொண்டிருக்கையில் தெய்வாதீனத்தால் வசந்தராஜன் கானகமார்க்கமாய்த் தனது மனைவியைத் தேடிக்கொண்டு வருகையில் வழியிலெதிருற்ற கானகத்தில் சவுந்தரவல்லி மனவியாகுலத்துடன் இருப்பதைப் பார்த்து மனமகிழ்ந்து பெண்ணே! யான் உன்னைப் பிரிந்துகொண்டு வருந்தி சென்று வழிதெரியாமல் அலைந்து வனமெங்குந் தேடி இங்கு காணாமல் தெய்வாதீனத்தால் யானுன்னை இங்ஙனம் கண்டு மனமகிழ்ந்தேன். ஆயினும், மந்திரிமனிதர்களைப்போல் இரண்டு கற்சிலைகள் தோன்றுங்காரணமென்னவென்று வினவுகையில் சவுந்தரவல்லி தனது மனையைப் பிரிந்து வனவாசியாயதையும் வீரகாந்தனிடமும் திருடனிடமும் அகப்பட்டு தெய்வாதீனத்தால் தப்பித்துக்கொண்டு வந்ததும் ஆதியோடந்தமாய்ப் புகன்றனள்.

இவையனைத்தும் கவனித்துணர்ந்த வசந்தராஜன் ஆச்சரியத்துடன் தனது மனையாளின் பதிவிரதா தர்மத்திற்கு மனமகிழ்ந்து கல்லுருவாயிருப்பவர்களை உயிர்பெற்றெழுந்திருக்கச் செய்வாயென்றிசைப்ப, சவுந்தரவல்லி வீரகாந்தனையும், திருடனையும் கல்லுருவைவிடுத்து மனிதரூபமாய் எழுந்திருக்கச்செய்து தனது மனையாளுடனே தமது தேசத்திற்கு

வந்து தனது தாய்தந்தையரைக் கண்டு தமக்குற்ற ஆபத்தனைத்தும் ஆதியோடந்தமாய்ப் புகன்றனன்.

அப்பால், மதிப்பிரகாச மஹாராஜன் ஆச்சரியத்துடன் மனமகிழ்ந்து தனது புத்திரியையும், மருமகனையும் ஆசீர்வதித்து சிலகாலம் தனது சமீபத்திலிருக்கச்செய்து ஓர் சுபதினத்தில் இரதகஜதுரக பதாதிகளும் நவரத்தினச்சிதமாய் விளங்கும் ஆடை ஆபரணங்களும் சீதனமாய்க் கொடுத்து வசந்தராஜனுடன் மச்சதேசத்திற்கனுப்பினான். அப்பால், சவுந்தரவல்லி தனது மணவாளனுடன் மனமகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தனள்.

ஆகையால், அம்மணி! எத்தகைய துயரத்திலகப்பட்டிருந்திடினும் கர்த்தனருளிருந்தால் அத்துயரனைத்தும் ஒழித்து சுகஜீவியாய் வாழ்ந்திருப்பார். ஆயினும், உனக்கும் அவ்விதமே நற்காலம்வரும் அஞ்சவேண்டாமென்று ஆசீர்வதித்துத் தனது வாசஸ்தானத்திற்குப் போய்விட்டனர்.

இங்ஙனம், சத்தியவசனியின் நிலை சஞ்சலமாயிருக்கையில் மலையாளதேசத்தில் அரசனின்றியதால் அந்நகரத்திலிருக்கும் மந்திரி பிரதானியர் ஆலோசித்து நமது அரசனுக்கு புத்திரசந்தானமின்றியதால் இந்த அரசுரிமையை எவர்கட்குத் தருகுதுமென, யோசித்து யாவர்கட்கும் பொதுவாகபட்டத்துயானையின் தும்பிக்கையில் மலர்மாலையைத்தந்து நாமனைவரும் வரிசையாக நிற்போம். அத்தருணம், அந்த யானை யாவர்கழுத்தில் மலர்மாலை சூடுகின்றதோ? அவர்களையே அரசனாக நியமிப்போமென்றிசைத்து அரண்மனையை சிங்காரித்து யானையை மங்களஸ்நானஞ்செய்வித்து சிம்மாதனத்தின் அருகில் அழைத்துவந்து அதன் தும்பிக்கையில் மலர்மாலையைத் தந்து அனைவரும் வரிசையாக நின்று எங்களில் ஒருவன் கழுத்தில்சூடுவாயென்று ஆக்ஞாபித்தனர். அந்த யானை அரண்மனையை விடுத்துக் கானகமார்க்கமாய் வருகையில் வழியிலெதிருற்ற சத்தியவசனியின் கழுத்திற்சூடியவளைத் தனது கழுத்தின்மீது உட்காரவைத்து அரண்மனையில்கொண்டு வந்துவிடுத்தது.

அங்கம். 3. காக்ஷி. 1.

தேசம். மலையாளம்.

கதாநாயகர்.

சத்தியவசனி, அமிர்தவாசகன், மாந்திரிகன்.

அப்பால், மலையாள தேசத்திலிருந்த மந்திரி பிரதானிய ரனைவரும் சத்தியவசனியைப்பார்த்து அம்மணி! [illegible] நகரத்தில் அரசனின்மையால் உம்மை அழைத்துவர வந்தோம். ஆகையால், இந்நகரத்திற்கொருபழுதுமின்றி அரசுரிமைபுரிகுவாயம்மா! யென, மொழிந்ததையுணர்ந்த சத்தியவசனியும் அவ்வாறே நன்றெனச்சம்மதித்து நான்மறை யுணர்ந்த வேத வேதியரால் நியமித்த நற் சுபமுகூர்த்தத்தில் திவ்யதீர்த்தங்களைக்கொண்டு வரச்செய்து மங்களஸ்நானஞ்செய்து நவரத்தின கசிதமாய் விளங்கும் ஆடை ஆபரணங்களணிந்து மணிமகுடஞ் சிரசிலணிந்து சிம்மாசனத்திலமர்ந்து ஏழைகளுக்குத் தானதர்மம் புரிந்து அஷ்டைஸ்வரிய சிஷ்டபரிபாலனையாய் அரசுரிமை புரியலாயினள்.

இங்ஙனம் சத்தியவசனி சந்தோஷசாகரத்தில் மூழ்கிய மனத்தினளாய் சுகஜீவியாயிருப்பினும், தனது மணவாளன் எந்தத்தானகத்தில் வழிதெரியாமல் தன்னைத்தேடி அலைந்துகொண்டிருக்கின்றாரோ? வென, மனந்திகைத்து ஓர்வித வியாகூலமாயிருக்கையில், முன்னம் கழைக்கூத்தரின் மாய ஜால மந்திரத்தினாற் றிகைத்து மதிமயங்கி ஸ்மரணையற்று அவர்களுடனே சிலம்பவித்தையையாடிக்கொண்டிருந்த அமிர்தவாசகன் காலவர்த்தியாசத்திற் கிணங்க நற்காலமும் தனையாய்வந்தெய்தத் தொடங்கியதால் கழைக்கூத்தரைவிட்டுப் பிரிந்து தனிமையாய் நகரமெங்கணும் யாசகஞ்செய்து வயிற்றை வளர்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஓர்நாள் வெறியனைப் போல் மலையாள தேசத்தில்வந்து வீடுகள்தோறும் ஐயமேற் றுண்டு இராஜவீதியிற் செல்லுந்தருணம். அந்நகரத்தின் மந்

திரிபிரதானிய ரனைவரும் அமிர்தவாசகனைப்பார்த்து ஆச்சர்யமெய்தி இவனைக்கண்டால் இராஜலக்ஷண மமைந்தவனாய்த் தோற்றுது. இவன் யாசகனைப்போல் ஐயமேற்றுண்ணும் அபிப்பிராயம் யாதோ? வென, சந்தேகித்தவராய்த் தலையாரிகளை யனுப்பி அவனை அரண்மனைக்கு அழைத்துவருகலாயினர்.

அப்பால், அமிர்தவாசகன் தலையாரிகளுடனே அரண்மனையில் வந்து [illegible] ஏழ்மையான பரிதாபமாய் இரங்கிய முகத்துடன் தன திருகரத்தையும் ஏந்தி [illegible] தன்னை [illegible] யாசிப்பதைக் கண்ணுற்ற மந்திரி பிரதானிய ரனைவரும் பரிதாபமெய்தவும், சிம்மாசனத்திலமர்ந்து அரசுரிமைபுரியும், சத்தியவசனி தன மணாளனிருக்கும் ஏழைத்தன்மையைப்பார்த்து மனந்தளராமல் ஆ! என்ன ஆச்சரியம் [illegible]! உமக்கித்தகைய அடுத்தெய்திடவோவென மனவியாகூலத்துடன் விசனமெய்திடினும் தன்மனைத்தானே தேற்றிக் கொண்டு இவர்தான் மணாளனோ? மற்றவரோ? அன்றி [illegible] யாதும்சொல்லாமல் அங்ஙனம்போலிருப்பரோ? வென, சிறிதுயோசித்து அருகிலிருக்கும் மந்திரியைப்பார்த்து சொல்லுவதாயினள்.

சத்தியவசனி:—மந்திரி! இம்மனிதனாமவன் எந்த தேசத்து இராஜகுமாரனோ? இவரைப்பார்த்தால் இராஜலக்ஷண மமைந்திருக்கின்றனவே, இவர் இவ்விதமாய் ஐயமேற் றுண்டு வயிற்றை வளர்த்துக்கொண்டு வறுமையாற் றிகைத்திருப்பதேன் விசாரிப்பாய்.

என, மொழிந்ததையுணர்ந்த மந்திரியும் அவ்வாறே நன் றெனச் சம்மதித்து அமிர்தவாசகனைப்பார்த்து ஐயா! நீர் வசிப்பது எந்நகரம்? [illegible]? நின் தாய்தந்தை யாவரோ? உம்மைக்கண்டால் இராஜகுமாரனைப்போ லிருக்கின்றது. உமக்கித்தகைய ஆபத்தெய்திய காரணம் யாதோ? யாவும் விளக்கமாய்ப் புகல்வீ ரென்றிசைப்ப.

அமிர்தவாசகன் யாதும்புகல நாவெழாமல் மஹாப்ரபு! வயற்
றுப்பசி அதிகரிக்கின்றது அன்னங்கொடுத்தருள் புரிவீரெ
ன்று வெறியனைப்போலப் பிதற்றுகையில் அரண்மனையிலுள்ள
வர்கள் ஆச்சர்யத்துடன் இஃதென்ன விபரீதமென்றுயோசி
த்திருக்கையில் அரண்மனை ஜோசியனாகிய ஓர்மாந்திரீகன் இ
வன் நிலைமைக் கவனித்துணர்ந்து சத்தியவசனியைப் பார்த்
துச் சொல்வதாயினன்.

மாந்திரீகன்:—அம்மணி! இவனோர் தேசத்து இராசகுமாரன்
இவனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தினால் மனையாளுடன் கானக
த்தில்வந்திருக்கையில் ஓர் தேசத்தில் சிலசமைக்கூத்தர்
[illegible]தையாடிக்கொண் டிருக்கையில்இவன் அங்க
னம் சென்றிருந்தமையால் அவர்களின் மந்திர உச்சா
டனத்தால் இவனை மயக்கித் தமது வசப்படுத்திக்கொ
ண்டு தம்முடன் இலம்பவித்[illegible]
படியாகச் செய்துக் கொண்டு பல தேசங்களிலும்
திரிந்துக்கொண் டிருந்தனர். அத்தருணம், இவன்
அவர்களைவிட்டுப்பிரிந்து இவ்விதமாய் வெறியனைப்போ
லப் பிதற்றித்திரிகிறான். ஆயினும், உமது கிருபையிருந்
தால் இவனுடைய சுயநிலையை யாவரும் கண்டுணரும்ப
டியாக என்னுடைய மந்திரவல்லமையால் இவனுடைய ப
யித்தியம் தீர்ந்து சுகமெய்தி ஜீவித்திருக்கச் செய்வே
னென்றான்.

இவ்விதமாய் மாந்திரீகன் நவின்றமை யுணர்ந்தசத்தியவச
னியும் தனது மணாளனென்றே மதித்து இவருடைய சுயநிலை
விளங்கச் செய்யவேண்டுமென்று மாந்திரீகனுக்கு நா[illegible]ரா
க்ன் தந்தையால் அவன் தான் கற்றுணர்ந்த மந்திரவித்தை
யினால் ஒருமாதத்திற்குள் சவுக்கியப்படுத்தி அரண்மனையில்
அழைத்துக்கொண்டு வந்தவுடனே அமிர்தவாசகன் தனது
மனையாள் சிம்மாசனத்திலமர்ந்திருப்பதைக்கண்டு ஆ! எனது
பிராணநாய[illegible] [illegible]ன தனது காலவித்தியாசத்தினால் மகததே
சத்தில் விட்டுப்பிரிந்தது முதல் இப்போது இவ்விடம் வந்து

கண்டதுவரையிலும் ஆதியோடந்தமாய்ச் சொல்ல உடனே
சத்தியவசனி சிம்மாசனத்தைவிடுத்து இறங்கிவந்து தனது
மணாளனாகிய அமிர்தவாசகன் பாதத்தில் விழுந்து பணிந்து
நாதா! நமக்கின்றே நற்காலம்வந்ததென் றிசைப்ப மந்
திரிபிரதானிபரனைவரும் ஆச்சரியமெய்த தான் கானகத்தில்
அனுபவித்த ஆபத்தனைத்தும் புகன்று அந்நகரத்தை தனது
மணாளனைப் பரிபாலனஞ்செய்யும்படியாக மங்கள ஸ்நானஞ்
செய்வித்து மணிமகுடஞ் சிரசிற்சூடி சிம்மாசனத்திலமர்ந்
தரசரிமை புரிவீரென் றுக்ஞாபித்தனள்.

அப்பால், அமிர்தவாசகன் மலைபாளதேசத்தைப் பரிபா
லனஞ்செய்துக்கொண்டு துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலன னெ
ன்றவனியோர் புகழ்ந்துரைப்ப. மநுநீதி முறைப்படி அரசு
ரிமை புரிகையில் ஓர் நாள் தனது மனையாளாகிய சத்தியவச
னியைப்பார்த்து பெண்ணே! நமது தேசம் எவ்வாறி யிருக்
கின்றனவோ? உனது தாய்தந்தையும் எனதுதாய்தந்தையும்
எவ்விதமாய் துயரப்படுகின்றனரோ? அவர்களைக் கண்டு நம
து சேஷமத்தைப் புகன்று வருகுவோமென்று ஆவலுற்றேனெ
ன் றிசைப்ப. சத்தியவசனியும், மணாளனைப்பார்த்து நாயகா!
யானும் அவ்விதமே சம்மதித்தேனென் றிசைப்ப. அமிர்த
வாசகன் தனது முதன் மந்திரி கரத்திற் செங்கோலீந்து தா
ன்வருமளவையிலும் இந்நகரத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வா
யென் றிசைத்து சிலசேனாவீரரைத் துணையாயழைத்துக்கொ
ண்டு சுந்தரபுரியை நாடிவருகையில் இவர்கள் வருகையைக்
கண்ணுற்ற சுந்தரதர்மன் முதலானோரும் எதிர்கொண்ட
ழைத்துச் சென்று விருந்துக ளமைத்து யாவரும் அமுது
ண்டு ஆயாசந் தீர்ந்தபிறகு சத்தியவசனி அனைவரையும்பார்
த்து தானும் தனது மணாளனும் கானகத்தில் ஒருவரை யொ
ருவர் பிரிந்து ஆற்றொணா ஆபத்தடைந்ததனைத்தும் ஆதி
யோடந்தமாய்ப்புகல. இவையனைத்தும் கவனித்துணர்ந்த யா
வரும் ஆச்சர்யமெய்தவும் சத்தியவசனியின் தாய் தந்தையர்
ஆற்றொணாவிசனமடைந்து நமதுபுத்திரிக்கு இத்தகைய ஆபத்
து வந்தெய்தி அலைச்சற்படுத்த வாயினவே [illegible] வனமனைவெலி

ந்து கண்ணீர்த்ததும்பக் கதறியழுது விசனப்படுவதைப் பார்த்தும் பிணங்காளாத உத்தமியாகிய சத்தியவசனி தனது அன்னைதந்தையர்மனதைத் தைரியவார்த்தையால் பின்வருமாறு சொல்வதாயினள்.

சத்தியவசனி:— என்னைப்பெற்ற தாய் தந்தையர்களே! நீங்கள் இவ்விதம் துயரப்படுதல் நன்கல்ல யாதாமொருவரும் அவனியிலுதித்தால் சுகதுக்கங்களைச் சமமாக அநுபவிப்பதன்றி சுகமநுபவிக்குந் தருணம் மனமகிழ்வதும் துக்க மநுபவிக்குந் தருணம் விசனப்படுவதும் நன்கல்ல. அன்றியும், முற்காலத்தில் மச்சதேசச் சந்திரசேனன் அருந்தவப் புத்திரியாகிய மதிவதனி யென்னும் பதிவிரதைக்குற்ற ஆபத்தினைத்தும் கர்த்தன் செயலால் நீங்கி சுகமாயிருந்ததைக் கவனித்[illegible] உத்தமிக் கெவ்[illegible] விதமே பார்[illegible] ந்து யெல்லாம் ஈனகத்திலடுத்து என்னுடைய [illegible]ன் சஞ்சீவியாய் இங்ஙனம் வந்து உம்மைக்கண்டு மனமகிழ்ந்தேன்.

—னைகவின் [illegible] ர்கணத்தின் [illegible] முதலானோர் ஆச்சரியமெய்தி அம்மணி! நீ புகன்ற மதிவதனியின் சரிதையைக் கவனித்[illegible] யாங்களனைவரும் ஆவலுற்[illegible] [illegible] கேட்கவிரும்பு[illegible]மாய்ப் புகல்[illegible] நிசைத்தனர்.

இங்ஙனம், [illegible] கவனித்த சத்தியவசனியும் மனமகிழ்ந்து சுந்தர[illegible] தந்தையே! மாநிலத்தோர் புகழ்ந்துரைப்பச் சிறப்பெய்தி மாத மும்மாரி பொழிந்து செந்நெல்விளையும் நன்னிலமாகிய மச்சதேசத்தரசனுக்கு அநேக நாள்வரையிலும் புத்திரபாக்கியமின்றிமனமெலிந்திரு[illegible]யில் மந்திரிபிரதானியரின் வாக்கியப்படியே தானதர்ம[illegible] [illegible] மாநிலத்திலெல்லாநும்[illegible]

வாலயமியற்றி வேதவேதியரால் யாகமுதலாகிய சத்கிருத்தியங்களைச் செய்வித்து பக்திவிசுவாச முறை வழுவின்றிக் கலாத்தியானம் செய்துகொண்டிருக்கையில் தெய்வாதீனமாய்த் தனது மனையாள் கர்ப்பவதியாயிருப்பதைக் கவனித்துணர்ந்து மனமகிழ்ந்திருக்குந் தருணம் நகமதியும் நிறைந்த ஓர் சுபதினத்தில் பூர்ணச் சந்திரன்போற் பிரகாசம்பொருந்திய ஓர் பெண்குழந்தையை ஈன்றமையால் அரசன் மனமகிழ்ந்து, தனது நகரத்திலிருக்கும் குடிபடைகளனைவருக்கும் சர்க்கரைவழங்கி ஓர் ஜோசியனை வரவழைத்து புத்திரியின் ஜாதகங்கணிப்பாயென்க ஜோதிடகணிதவல்லோன் இராசி இலக்கினத்தைக் கவனித்து அரசே! இந்தக் குழந்தைக்கு மதிவதனியென்று நாமகரணஞ் சூட்டவேண்டும் ஆனால் சிலகாலம் வரையிலும் வனவாசியாயிருந்து தெய்வா தீனத்தால்சுகமெய்துமென் றிசைத்தனன்.

அப்பால் இராஜனவன் ஆச்சரியத்துடன் சிரித்து, ஐயா! எனது அருந்தவப்புத்திரிக் கெந்தவைய துயரமும்வந்தணுகாதென்று ஜோதிடனுக்கு தகுந்த சாம்பூலந்தந்து அநுப்பிவிட்டு குழந்தையைச் செம்மையாக வளர்த்து பனிரண்டு வயதானபிறகு தனது மைத்துனனாகிய விஜயப்ரதாபனுக்கு திருமணஞ்செய்து, பெருமையுடன் வாழ்ந்திருப்பிரேனுந் தனது அரண்மனையிலேயே வைத்துக்கொண்டிருக்கையில்ஓர்நாள் மதிவதனிதனதுமணாளனுடன் நந்தவனத்திற்சென்று ஓர் ஆலவிருக்ஷத்தின் கீழ் சற்றுநேரம் உட்கார்ந்து அங்ஙனம் விளங்கும் பக்ஷிகளின் குரலோசையால் பாடுங் கீதங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் ஓர் சுழல்காற்றுண்டாகி ஆலமரத்தை வேருடன் அசைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு மதிவதனியையும் மணாளனையும் ஓர் தீவிற்கெ[illegible] டுபோய்விட்டமையால் மதிவதனி பயந்து தனது [illegible] ப்பார்த்து

நாயகா இஃதென்ன விபரீதம் இனி நாம் எவ்விதமாய் நமது ஆச்சிரமத்துக்குச் செல்வோமென் றிசைத்தனள்.

அப்பால், மதிவதனி மணாளனாகிய விஜயப்ரதாபன் சற்றுநேரம் ஆலோசித்துப் பெண்ணே நீயாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம் வரும்விதிவந்தால் அநுபவித்துத் தீரவேண்டியதன்றி மனவருத்தமெய்தி அயருறுதல் நன்கலவென் றிசைப்ப. மதிவதனியும் மணாளன் சொற்படியே மனதைரியமாயிருக்கையில், விஜயப்ரதாபன் தனது மனையாளை அழைத்துக்கொண்டு நாள்தோறும் ஆரண்யமார்க்கமாய் அநேகதூரஞ்செல்வதும், பசிவேளைக்குக் காய்கனிகளைப்பறித்துப்புசித்து ஜலநீரருந்தி பகற்காலங்களில் வழிநடப்பதும், இராக்காலங்களில் ஆரண்யத்துலாவும் புலி, சிறுத்தை, யானை, சிங்கம் முதலான துஷ்டமிருகங்கள் கண்டால் கொன்றுதின்றுவிடுமேயென மனமிரண்டு அந்தக் கானகத்தில் அடர்ந்து செழித்து வளர்ந்திருக்கும் விருக்ஷங்களின் கிளைகளிலேறியிருப்பதும் பகற்காலங்களில் வழிநடப்பதுமாய் மனமெலிந்து நமக்கு இத்தகைய ஆபத்துவந்தெய்தி ஆரண்யவாசியாயலைந்து திரிவதற்கு காரணம் நமது தலையிலெழுதிய விதிவசமோ? என, ஆற்றொணா அயரடைந்திருக்கையில் மதிவதனி மணாளனைப்பார்த்து நாயகா நாம் எத்தனைநாளைக்கு இவ்விதமயரடைந்து ஆரண்யவாசியாய் அலைந்து திரிந்தாலும் ஓர் நாளைக்கு புலி, சிறுத்தை, யானை, சிங்கமென்று சொல்லும் துஷ்டமிருகங்கள் நம்மைக்கொன்று தின்று விடுமேயென என்மனதில் ஆற்றொணா பயங்கரமாய்த் தோற்றுகின்றதென, மொழிந்தனள்.

இங்ஙனம், மனையாளாகிய மதிவதனி நவின்றமை யுணர்ந்த விஜயப்ரதாபனும் மனமெலிந்து திகிலடைந்து தனது மனையாளுடன் ஆரண்யமார்க்கமாய்க் காடு, மலை, வனம், வனாந்

திரங்களெல்லாஞ் சென்று கடற்கரை வழியாய்வந்து ஓர் கப்பல் வருவதைக்கண்டுமாலுமியை கைசைகையால் வரவழைக்க கப்பற்காரன் இவர்களை அருகிலழைத்து நீங்கள் எத்தேசத்தினரென்க. தமது சவிஸ்தாரமயாவும் ஆதியோடந்தமாய்ப் புகன்று இனி யெங்களை மச்சதேசத்தில் கொண்டுபோய் விடும் பிரயாவென நூறுவிராகன் மதிப்புள்ள நவரத்தின கசிதமாய் விளங்கும் கைக்கடகத்தைக் கழட்டிக் கொடுத்தமையால் மாலுமி இவர்களை கப்பலில் ஏற்றிக்கொண்டு ஆழிசஞ்சாரியாய் வருகையில் மாரிகால மாகையால் அகஸ்மாத்தாய் காற்றும் மழையும் பொழிந்து காற்றின்வேகத்தால் கப்பல் திசைதப்பிப் போய்விடவும் யாவரும்மனமிரண்டு இனி எவ்வாறுய்வோமென்று திகிலுற்றிருக்கையில் தெய்வாதீனமாய் கப்பல் மச்சதேசத்தை நாடிவருகையில் மதிவதனிதனது மணாளனுடனே தமது நகரத்தில் வந்து தாய் தந்தையரைக்கண்டு சங்கதியனைத்தும் ஆதியோடந்தமாய்ப் புகன்று மணாளனுடன்வாழ்ந்திருந்தனள் என, மொழிந்த கதாசாரத்தை யுணர்ந்தோரனைவரும் மனமகிழ்ந்திருந்தனர்.

அப்பால் சுந்தரதர்மன் தனது அருந்தவப் புத்திரிக்கு வேண்டிய ஆடை ஆபரணங்களும் இரத கஜ துரக பதாதிகளும் சீதனமாகத் தந்தமையால் அமிர்தவாசகன் அவையனைத்தும் பெற்றுக்கொண்டு தனது தாய் தந்தையரிருக்கும் சாளுவதேசத்தில் வந்தவுடனே யாவரும் மனமகிழ்ந்து அமிர்தவாசகனைக்கண்டு அப்பா! நீ இத்தனைநாளாய் எந்தெந்த தேசத்தில் சஞ்சரித்தனையோ? எமக்கு விபரமாய்ப் புகல்வீரென் றிசைப்ப. அமிர்தவாசகன் தனது மனையாளை இராக்ஷதன் எடுத்துக்கொண்டு சென்றதும் தாங்கள் ஒருவரையொருவர் பிரிந்து ஆற்றொணா ஆபத்தாற் றிகைத்து கர்த்தவ்யத்தின் செயலால் சகஜீவியாய் பாள தேசத்தில் அரிசர்மை புரிந்து இங்ஙனம் வந்து யாவரையுங்கண்டு யானுல்லாசமாயிருப்பதுவரையினும் ஆதியோடந்தமாய்ப் புகன்று தனக்

சுக்கிடைத்த சிறுமை வினைகளையும் நாம் தந்தையிடம் [illegible] த்துவிட்டு அந்நகரத்திற் சிலகாலமிருந்து பிறகு [illegible] மும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்முடைய [illegible] த்த மேலையாளதேசத்தில் வந்து அரசுரிமையைப் [illegible] வியாசிரா சத்தியவசனியுடன் மணம்புரிந்து [illegible] பகாரஞ் செய்து [illegible] அநேக மகிழ்வுடன் [illegible] பெற்று மாநிலத்தோர் மெய்த்துதிக்க [illegible] னந்தமாய் வாழ்ந்திருந்தனர்.

ஜயம்!! ஜயம்!! ஜயம்!!!

சத்தியவசனி சரித்திரம்.

முற்றுப் பெற்றது.

11922

இன்னம் அனேகவித புத்தகங்களும், அதிபுதுமையான மருந்துவகைகளும், தப்பால் ஸ்டாம்புகளும், ஜர்மன் சில்வர் நகைகளும், இன்னம் அற்புதமான தங்கசிகிட் நகைகளும் அடங்கிய 1-அணா பெறும்படியான கேட்லாக் வேண்டுமானால் ௨-அணா ஸ்டாம்பு அனுப்பி தங்கள் மேல்விலாசம் தெரிவித்தால் கேட்லாக் அனுப்பப்படும் பார்வையிட்டு வேண்டியதை தருவித்துக்கொள்ளலாம்.

இப்படிக்கு;
பூ. க. குப்புசாமி முதலியார்.
ஸ்ரீசுகதவிலாசம் பிரஸ், பெரம்பூர் பாரக்ஸ் போஸ்ட், சென்னை.